

הברית יי' אמשתען

חברת זו מודעת

לדבר נושא

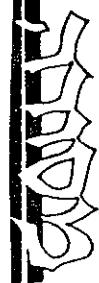
הרב חיים אריה

בן ישראל אליעזר גולדשטיין

אשר שער וחרד לדבר ה'

חסיד ואמור בגאחי
אשר הרבץ תורה וחסיד בדורות

נסתר ה', מנחתם אב תשנ"ד

רְצָא כָּלֵל כָּלֵל

גָּדוֹלָה וְמִזְרָחָה

Union of Orthodox Jewish Congregations

of America

*11 Broadway
New York, N.Y. 10004*

הרבנית יד טביה תשס"א נרא יארק

1160

THE ECONOMIC RECORD

הנְּצָרָה

לְזִכְרָן שֶׁל הַלְּבָב, כְּרוּן הַגְּרָאִיד זָצֵל

מפני המשמעות מרביתנו הגרעינית הולוי סולובייצ'יק זללה':

הערות על מסכתה כרתוות ... בעין יהיר התוליה בב"ד והוראה בטעות לה ... בעין קריית התרורה ודבר שבקירושה הערות על מגחת חען מצוות מיליה מא ... נא

All Rights Reserved
Copyright 2001

216-321-4635
Editors and Publishers
Perfect Type Associates
Cleveland, Ohio 44118

נודפס בדפוס לודוויג גוט

Tel. (201) 865-4606 * (212) 594-7757
Union City N.J. 07087

הרב נטע גניבלאט

לampo של הרב, מרכז תרבותי צ"ל

שאליה בעניין הכספי עלי לפסח

ראויים הם לשבחת, הם, שטוהר בצדאות קובץ חרדית זה לנצח של הרב

זיל, כי עלולתו היה ערום המורה והמורה תורה בישן אל בכל ישנות, ובעדותו ארשא להעכמי לרשותם דברים אזהרים על דמותו זלה"ה.

לא אתיימר לעמוד על גודלותו או על עוזmek פגימות אישיותו,

אללא על הופעתו, ביעוד הופיע עגמי, בשנות נעוריו כשהיה בין ישיבתו

צעיר, והוא רבע צעיר, אב לילדיהם קטענים, נלהם על מעמדו וכבוד הרבנות בתקילת עמושה בעם הארבעות, בקאנאה ושנאה, ברגיל בימים ההם, בהחלת שנות המלחמה האיטומת. בשעדין לא עברה שנת האבל לפטריה אביו הגויים זיל ורבקה התחליל לנפטרו לנו יארק להרצות את

שיטוריו. ....

ידעו היה כבר שאנו סתם רב אלא כבעל בשורות גיגליים,

אבל את ההבראה שהטביעה את חותמו של הרב זיל עלי,

קובלתו ממך הגו"ד ליבובי"ד של מלמדתי בישיבתו (הוא ר' ר' זיל הר' זיל)

הר' אשרן של מתיבתא הר' זיל היל ד"א פרוקרטיס" הר' אשרן של ר' מאיר הכהן, הוא והרב לעזענבראדי של היל תורת רביינו "שרשל"

דשבו למוציא להתייאש מעתיד של תורה באמידקה, אבל האמןו בכל

ל"ג שאפשר לגדל בני תורה וגדרלי תורה במנחת הדרש ומסרו

ונשם על אמרותם זו, יידי זכרים ברוך. שוכב תורה במתנה ריה ובאורי

עם ערד בני ישיבת לבקרו והסיבה השיחה על רב זיל ועל הקם איזה שחרה עמר לאמר. הגו"ד שהוחילק בינוים והחכם

המתחרה הו"ה מעריך אבל ר' יאשע בער איז איז באן". הרבה על

הפליאו אורי קאנט, כי שמעתי את ר' דוד זיל הרבה פטעם שריב על גדרלים ומוציאינט שחיי בסביבתו, בישיבות סלבדוק וראדין ובככל קאראונא, ומשמעתי כמה בינויים, עליוי, וחצאי עילוי וברומה אבל על

הרב אברהם יצחק ושוראוועל

תשובה בעניין הנסיון
הרב אליהו בקש דרורו

בעין האוכל מימי מתיקה קודם סעודת הגישראין

הרב ניסן ליפא אלפרט צ"ל

בעין הלב רגנית עבר"ם

הרב נסים רביבו

בעין מכיריה חמץ בפסח על ידי נבר

הרב אשר بواس

בעין שאין שישים לביטול

הרב יהיאל ייסקנבר

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

לרי' יeshme'el ב"ג שעשאל בבקשה ללבבorth על מיתה רבן שמעון, בחוב נצל ראמץ ונתנו על אוכבתו וכו' שם עניי על עניי פיר על פיר באבבה גמורה, ענה ואמר פה המתגבר בתורה וכו'. ישאלתי לעצמי מה הוא פירוש של פה המתגבר בתורה, לא בתוב גבור בתורה או גבור במלמתה של תורה (עיין סוכה מ"ד ר"ש) ד"ה והאמرا' אללא המתגבר, שמתגבר והולך בלימודו, שבבל מה שדרוש והולך, פיר מתגבר יותר ויותרylimודו מתגבר וחולך. פהאטם הגשתי כללו שאגי מדבר לעצמי "אתה שוכית להיות במחיצתו הרוב צל ולשלמו שאת שיירין בתקופתו המזהירה, בשיהיה רענן ובכל רוחן, אתה שואל מה זה פה מתגבר בתורך?" ע"ז ראוי לבכורת, ולא רק בתחוםה עט' בתשעתה באב.

פה המתגבר בתורה דם, ורק רוב לודאי שמאות ואלפיהם לא יבינו עוד מה זה, פה המתגבר בתורה אין הניתן לסתובקה. האמור ר' יאשע בער או גאון נקרת במרחי. בדרך לסטיאן העשאל הרכבות התבישתי לשאל משאר בני הקבוץ המבוגרים מה זה גאון? האם הרוא זה שא"א להבין את דבריו מרווח עט' וכלום שידי' שבן ישיבה הודה לו מ"מ עט' גאון בהבנת דברי הדסיגיאן.

באח הפתעה האדוללה, נגנסנו לבירור ולהדר לימודו של הרב זיל. הוא הדפיס ממלול לתמונה היהירה שבחר, המונח של "דער זידעך ר' חיים", והזיציא ר' מכב"ס קטן, והחתול להלוד בחדלה ה' שיפר. כל מלחה נצעזה במרגילה בתורה. הוא עבד משניין אבל לא עבר עד דבר שלם. אין מראים שעומן עובה, יושבים שעשו ארכות בלי היסח דעת ושותים מן באך שלא יזכיר מימי. לא נרגע שום רמז או הבנה לגמר הדשיך וסירומו הדוא בבחינת רוחינו הצעז. אבן גדור הbabב ואים השבר.

אמם הרי אמרו אין ערישן נפשות לעצדיים דבריהם הם צורנים. הרוב ציל השair לבו בע"ה חילק ניכר מהחוישן ושיעורין.

היסודות שנקבעו ושהוחשו על ידי טבעים בתורתו של אמרה ואילו אמרה בנו חתנו ומולו של סבו הגר"ה זיל, ואם פאו לזכרו אל להזכיר הרוא בדברי, בעסק ובהערכה בהם (סדרות ימובן לשנור שידיק מא"ז ע"ז) ובמטעך מדם.

דבריהם הם זכרונות.

אכן וכייתי לטועום מצערנו של גארן. התהלהטי להבini שנאותה ברוכה בbihorot ובצלילות הדעתה בהבנהה של תורה. ושבאותה איננה סתם חריפות להקשחת ולהרין פה ושם אלא הbhנה מקנהה בכל המאקוות ורדיית העביבים בשלמותם וע"ז בא סיידור הנעליא של הרב זיל בנטנו של אירה עבז, נדרך ע"ג נרב, בלי ההנה כל שהיליא על פרט זה או זה עד שהבין שלם בתכילת השלמות. ומה שהפליא ביהר רוא שלב הבנויות המשוכללים יסודם בהבנה בהיריה בדברי הגם' ברשי' וברבב'ם ובאות' שכ"א, יכול להשיג בה כדי מדתו, ושוכבuchi שוכתי גם אני הצעיר להבין את הדברים לפה מחרזי.

אכן צדק ר' דוד ז"ל, וגוך היל מציאות אחות ונברלה.

עבר שנים רבות מהימים המתקדים ההם, תלמידים למאota ולאלפים זכר לשנות מבורן, וכמה וכמה מהם זכו לנדרות בתורה, נדרתי למוקם וחתוק וdmaהו נצעזה לפניו הרבה פעמים, ופעם בת"ב ישבי לארץ וسفر הקינות ביר רהגעתי לאראי הלבונן, אדרי הדרה,

במה חדשים עבר רבסה גדרלי תורה ובני ישיביה באו מאידופה ובהחלתה נשנה תש"ב אודגן קיבוץ של בני ישיבה שנצעו לבאסטאן עט' מ"ר הגאון ר"מ פינשטיין שליט"א למלמד ולשמעו את שייעורי ואה שיעורי הוב צל. בתיעצתי עם אבי מ"ר ז"ל ונפטרפי אליויהם.

האמור ר' יאשע בער או גאון נקרת במרחי. בדרך לסטיאן העשאל הרכבות התבישתי לשאל משאר בני הקבוץ המבוגרים מה זה גאון? האם הרוא זה שא"א להבין את דבריו מרווח עט' וכלום שידי' שבן ישיבה הודה לו מ"מ עט' גאון בהבנת דברי הדסיגיאן.

יש לנו א' כהן הודיע עבד בתפקיד מגדל כהן גבור הטענונים גבור
בעבודתו פסלוה א' זה מדרין יתור בגודרים או מדרין חיסוך בגודרים וධיבב מיתר
בידי שלמים או דניאם דהו פסול חדש דגלאס מלחינים שם וצ'ע. לעובשת הגי' ד' בגדים גמי הדוי לבייש להקל ולהלכתי גונזין א'ותם.
של בה' ג' וצ'ע. ונארה דמשמע מוזה דלבישת שמנת בגודים של בה'ג' אין
אבל למה אין הכה'ג' עצמן יכול לביש מהרода בגדים ודהו לבייש מהרודה
הביאור דמיה'ן כה'ג' הווא לרובש כל השמנת בגודים אל דה'ר' ושיכא גם

הנְּצָרָה שֶׁבְּעֵדָה וְבְּעַמְּדָה בְּעֵדָה וְבְּעַמְּדָה

בשיטה המורחת בעגללה שדרופה – בוגר, הרים הדשן ועגללה ערופה ב-
בתהבים כאו בכוי, עגללה ערופה מאא. עזב. מונעתה בעגללה ערופה מורה מירין הדשן ועגללה ערופה ב-
ערופה מירין הדשן ועגללה ערופה מורה. ועיין מט' בתרותה דך כ"ז ב' הדנה להן
עגללה ערופה אמתה באסרת אי ירידת להנחת אל איתן אונטרתה או נאסרה לאלה
עריפתיה. עי"ש. והנה ל"ד דערידין ערימתה למיציות עיריפה לבן בעריפתה "לְרַגְשִׁית
למיימר דכירין ערימתה למ"ד רעריפתיה אלבון דעריפתיה איסטרורה, אבל מזאותה לבן בעריפתה "לְרַגְשִׁית
מץורתה יפקעה איסטרורה, אבל מזאותה מזאותה והוורתה, רצ"ע.
ונראה דיעין מס' סוטה דף מ"ז רלאהו העורפה יקבי אותה העיר
רווחצים ירידם במקום עריפה וגם אמרים בחורן הגדיל רידינו לא שפבר וברו',
ונוראה דידי רחיצה וכןן אמירת רידינו לא שפבר לא היה מזאות בעילמא אלא
קיים מידי עריפה העגללה ובהן הידי הריך דונעשרה מצעותה וסט"ד דושאן פקעדה
איסורה".

עריפת שטם את העגללה בנחל שם תהא קבורתיה. יש להזכיר אי הדין
קברוה הורי וק' שאעדיין אסורה בתגאה ולא פקעדה איסורה או נטמא בה
מצאות קבורה ולבן היל ב' דין חזש של אישר הנאה. ר' ר'ם היל ר'ץ פ"ט
שכתב הייל עגללה ערופה אסורה בגאה והנברות בעריפתה
ומשתרד לנחל איתן תיאסר בתגאה ע"פ שעדרין לא עברה עכ"ל. ומשמע
דרה"ת חיליקן לעשדים דיש דין אישר בגאה לאizard עריפתיה רודה משועת
מצאות קבורה שלול לאחר עיריפה, וגם לפנוי העורפה נהמי אסורה דהיננו משועת
ירידת להנחל אהן ומושם דהרי אישר הגאה מציד עצם דין עגללה ערופה
שבה.

קברורה היה ריק ואנאריך אסורה בנהאה ולא פקעה אסורה או לא נאמר בהה
ממצאות קבורה ולכך היל רוץ' ר' מ' ר' מ' ר' מ' ר' מ' ר' מ'
הלה לאריך שבת וועל עגלת ערופה אסורה בנהאה וכן במקומות עירפה
ומושתור לנחל איזון תיאסר בנהאה אעפ' שעדרין לא בערפה עכבי'. ומשמע
קברות קבורה של איזון דילך הילקן לעשנים ריש דין איסור הנאה לאחר עירפה וזה המשמעות
קיורה של לאחר עירפה, וגם לפניו העירפה נמי אסורה הריינו משועת
לナル איזון ומושום דהה איזון דנאא. מכאן עצם דין עגלה עירפה
לנארה גגם בגורי כהונגה של כה"ג ההוות גינוי הואר דאיסר, דרכן
משמע מלשון הרמב"ם הדלי' כלוי המדרש פ"ח להיל שבחוב ובוגדי לבן שעיבר
בבבבם ביום זאת אין עבד בהם פעם עניה לעולם אלא גנוניין וכמי שנאו
שנבה.

עי' מס' ימוא ד"ב ב' ובי דוסא אמרה לדביה בגרי כהן גדרול ביווה"כ שהן כשרין לכהן הדריות. רב' אמר שהרשבות בדבר ובו' וערד בגדיים שנשענו בהן קדרשנה חמורה קלה וכמו ואודה ר' דוסא לטעמי' דתניתא והתירום שם מלמד שטמעון גביה רבי דוסא אמר שלא דוסא אמרה להרבה לכאורה בנהר אמרין נצענית מוצחו רק לאוצר בגדים כהן הדרות נמצאו ונעשה עמד עוזר למצוחה ואמרין בדורו געשית מצוחתו, אבל רבי דושא סובר כיון דמותה ללבישת בהן הדריות א"כ אמרה עומר למצוחה וללא בשיה מצוחה. אמרין ייש לעזין לרבי נהיל דיןuro שמשם בהן הדרות ולהגביה טביה דבעי גביה מ"ה דא התעם דהרי קדרשנה קלה hei סיבה ר' קון ללבישת בהן הדירות

רבש א' חל פסל ביהו' בין או דהו' איסgor להקטריה מהמה שואר דבבש שבת, ולבן קרי ל' הדגא פסל מהמעשה הדא' ר' מ' הל' שבת היל' שבת ראין מקדשין אל' על' יין הווא' לנתק ע' ג' המזבח לא מערב בו רבש א' שעור אפיילו כי סיפת ההדרל בחביה גויליה א' מקדשין עלי'ך' א' נסך רב' מוריין בבל המערב רישמי שמתייר לךך' וואמר לא נאמר היין הויא' לנד' ע' ג' המזבח אלא להוציאו ר' וא' מגולה או מבורשל עכ'ך' ריש' רב' המהלויקה לפל' ההתקירה הנ'ל, ר'אי הויא' איסטו מעשה ההתקירה גע' רבש לבן יש מתייר דסוברים דוק בפסול שודל בי' הווא' ר'אמירין גאנ' ר'אר' לנטן א' ר'אי לקידוש משא'כ' דבעש, ור'ה' פוטול לקידוש דבל שא'ן ורא'נו פטול א' נתן בה דבעש הר' פטול למזבח נמי מופטל לקידוש. וכן, "יל' אפלו א' נתן בה דבעש מקידוש, מא'ם בקטורה ובוה מובן שיטת הר' דפטול יין' שמעורב בו דבעש מקידוש נאמר ר'ון יש מתירין סוברים דההלהכה דבל של א'ר' לנטן א'ר' לנטן א'ר' לא לפתקן.

הוּא לתוכה רד הדרותה גוניה ולחבי לא הביא הר"ם רין איס"ה של חדש בהר
מעיליה רק בהר, המידיך ומופשי. אלא דאי ונמא כן יישעה מן המוגיא דבכל
הנגי אמרין דלא אמדין בהר הנעשה מצורתו רוחנהר, אבל לפוי היגיל באמת
הה מלתיר דגעשית מצענתו רוק היל בהר איסור חדש, וצ"ע.

חיסר א. מכל סטמבי' הייב מימותה, ועיין נג' א' דמקשה הגמא
למה צרכיהם למידה לדמיון קטרת הסרה תפרק ליל' משולם
דא מעיל ביאיה רינקנית דמחייב מורה, ומחרץ הגם, ואשי אמר וכוי, בגין דעיזיל
ששגב ביבאה וההייד בהתקוטר, וב אש רהובא בר"ם היל' עבדוד ר'יה"כ פ"ה
כגון הדרותה שלימה וארותה הסירה, ע"כ. והרב בא בראם היל' ר'יה"כ פ"ה
הה עי"ש. רגהה במקטר קטרת הסרה א בא מעלה עשן כי הדרין
בסוגין הואר חוווב מיתה ביר"ש מדרין הסרור הדקטרור, אבל לבאויה יש עוד
להיגיבו כרת מושם דבקטורה ורה הרי עבר על מלאתה הערכה ביר"ח ובגמ' ז"ע.
לא משמע דהידי' משולם זה, ז"ע.

בקטורה נסכל ולאם הדקטרין ממנה הדרקורה פהויה מכוחות, ואין הדקטרין לדרך להויה ולמהו עכ"ל. ויש לדמיון דהה דהה פטור בהקטורה. אולם מחד הדקטרון ולמהו איסור הקטרת שאור ודברש בהידריל גפל מהם לתוכ הדקטרון והנארה דסוב הר'ם דבמאה הפניימי לייבא בכלל ואיסור דבל שאור וככל ובש עיקר האיסור הוגמר אין הוא משום קטרות זהה ובמקיטו רבעש או לא הביא דגם במקיטו רבג' לעז' לזרקה וכמו שמתב הדר'ם גאנטן מזכה הדקטרון. והנארה דסוב הר'ם דבמאה הפניימי לייבא בכלל ואיסור דבל שאור וככל ובש עיקר האיסור הוגמר אין הוא משום קטרות זהה ובמקיטו רבעש או שאור לדרכ' לאיסור קטרות זהה לדלה איסור בעי דיליהול עכ' ט' שם קטרות רק דהה וזה אבל אל מלקיטיר עלייו ברים בעלא מא דליה בתהו שם קטרות אין זה רבק דהה אבל אל מלקיטיר עלייו ברים בעלא מא דליה בתהו שם קטרות אין זה בא כל איסור קטרות ורק גפל מהם לקטרות רעם קטרות זרה עליה איזה דליך. ולבאוורה משמעה רק מהה דרבוב הה'ם שם שאין קטרות בքחות מיבור דליך. על הדקטרון ולא רק על שמן ודברש רבק קטרת משום איסור קטרת רקאי ר'ם היל' כל מהדקש פ' ב' ה'ה' שמתב נחן לתוכה ובש כל שהויה זרהה. ועינ' ר'ם היל' להר'ם הדקטרון דמוהה דטפל כל שהויה בקטורה נסכל, פסלה. ריש לעין לך מהר'ם הדקטרון דטפל כל שהויה בקטורה נסכל, וע"ע. ולפי דמיינו "א"ש דבירה, כל המקטר משיר' בעצם הפטול של הקטרות ובהה, איסורי מזבח התבכ'ין דגפסלה שובי קטרות זרה, ע"כ.

בניהם היל' בcli המkräדש פ"ב "ה"ז והרגם כל מני הסמגנין בלשון ערבי, וצ"ע דלא מצינו שעששה כן בשאר משנה תורה. וא"ל דמדאין גונגליימה פרום שפטינו לא רاي בידיעת הלהבה אלא צרייך לעשות איז הטענות גנישית למשה רבנן ליריעה בה סמגנין.

קרבן שהרי הדריך הווא דرك לאחד הזריר היי מוציאים את השער מן העורו
לשלה אותו המבדה, יכבר ביאר הגר"ח "על רכל דין קרבן של השער
המשתלה הווא רך יתקאים בו מצויה וידוי ואוח"כ פאנע מגני' השם קרבן ומכוות
השילוח אינו מדרין החרבן, ראן שספרת השער היו בידידתו לזרוק ריבכתייב
ונשאף את ענות ומכה לה ליל'ה כפתח קרבן ויל' נפהה מיווה של שען'
המשלחת עצה"ד הגר"ח "ול' וביבאר בנט"ל דמתהני בפתח הדום הווא קיים
כORTH שער המשתלה אבל איןנו מדיין בפתח קרבן.

הילול על מלאמבה – עיי' חוט' שבתוות רף ' ב' ד"ה מפרישין שהקשר וא"ה
למהו כוולי, הא' יתנו הקטורת מתוללה לאימני' בשכרן ומהרו לבן' עזאי
לגמי' אי איננו מכפר כל או מכפר במקצת. ונראה פשט רבל הנקון למלול
דאין הדקdash מההאה נימה דאיפלו לדיע' דאמו מהמלח על
המלחאה ה"מ מהמלח על הממלח על הממלח על הממלח על
שאיין מכפר הואר ראל שבהמ' קיים' אבל בה"ז ודאי דעתינו של יתום
מכפר בא' שעיר המשתלה, וכון משמע ברמב"ם היל' תשובת פ"א היל'
בי' קירוש מתוצאות הזרוש סגי ליטסל בטבב"י אבל לפטול בלילה
עריך קדרותה גרא' ממשה.

רכ' ע"ב. מגרש מביא קרבן הוואיל יבא כORTH במקום קרבן דבי' ר'ע
והביאר בדחווב מגרך תהייב אך בא' שעיר משעה משום דכיוון דברת
בקטרת דיחיך וכוכ' בקטורת שעיל' ציבור ההמיר ע"כ. וכן איה
ליישב קשייתם בא"א ע"פ 'סוד הגר"ח ז'יל' דהילוק קדרותה בדק היבית
מקדרת מזבח רדקושת בדרא' הויא ממן' הרך, אבל קדרש מזבח ליה
מנונים של הדרך, ונפק' מ' בא'ון' פידיגם, רקשי' בדרא' להו ממן' הדך
גס בתשלומי ממן' היל' בהן פידין' וויה שירש ר'ע והשלומין בעד מלאכה
נמי' הורי דילול לקדשי' בדרא' ב', אבל מוחר קטרת דאפיילו לאחד' לב' ב'

נתוני אבתי הורי קדרותה דמים למוחב בודה א'ין פידין' בהשלומי ממן' ורק
בעי' שיתהיל הקדושה על הפקaza אדרת במקום הרשותון ובזה לא מהני
אי' יש בו מצעה או לא ובמו' רמצינו במלוקה.

ה' א' הויא מגך איסט בו יתירה אמר' גארטן ליגירר גיטרפהה
ויקער וויקטריה לסקר' מברך את השם הוא. וב' אלעוז' בן עזיה אמת'
ע"ב' גיטרט' ר'ש"י. ונראה לבאר שבעברת עבורה זרחה זרחה
צאלם האומץ להברר גיטרת הדריך ולא גיטרת מגדר עבד ע"ז
ע'ין בפורשת וילך' דכתר' ווועטחים גיטרת זרחה זרחה מסתלקת.
מצאנטי' הדרעות דאללה, רהו' המל' גיטרער לא' גיטרער אט' הקערה, אבל במרק' א'ת
השם מלבד הביבה בעייר ה' הווא באמות רועה לפשיות ידר' כלט' מעלה
כברוביל ורכ' ביז'ן שדubar זה א'א' לך מחרה' ומגרך' לא' רק' שטגרך' א'ת
הקלערה אלא ג'ב' רוצח' להרט' עט' אט' הקערה מעתה' ד'.

ובענין כORTH יה' עיין מס' שבועות ד' י"ג דפריך' המא' ברת
ריממא לרבי ליל', ובחד'ה' דעבך בתבר' דלאחר שילוח שער לא מאוקמי'
שהויא מכפר כל הימים וכוכ' שאגוי' שערו דמשתלה ב' כי ביט' דזה' יכפר
עליהם לטהרה האכם מכל חמאותיהם מושמע דכל הרים מכפר, ע"כ. ו'ע'ב' אין
מכפר' השער המשתלה על עבירות שלאהר שלילהו. ונראה דמהה דמכפר
השער המשתלה איגו דין כORTH בתורת קרבן דא'ב' ודאי לא מכפר' על
עבירות שא"ה' בך דעיצומו' של יום שנתקיימם בו קירום' מצורע שער
המשתלה הווא המכפר', ולה'ב' שיך' כORTH היל' לאחד' דישילו. וכן
משמע בס' שבועות ד' י' ב' דפריך' הגמ' אין' מההער המשתלה
לכפר' אף' שעלה עשה תשובה רוא' יש רין זבוח לשעים הרשבה, ימחרך' בגמ'
דאיל' כרב' ר'ויה'ב' מכפר' אונ' על שאגין שבבים, י'צ'ב' דהאגמ' משער
המשתלה ומה שיטרא דגינא רב' לר'ב' מכפר' על שאגין שבבים, אלא מבואר
כונ' דשענו' הנטשתה לי' כ甫ה מעד עצה' ווק' הווי' התאי' בפרט עיצומו
של יום של יה'ב' ובין' דעיקר הרים מכפר' לשאי' שבאים שוב לא' שיך'
בשעיר דין' יבוח' רעשיהם הועבה.

בלכארה יש להוכיה רין' בפתחה של שעיר המשתלה איננו רין' בפתח
על'ו' ואין' אה' מהן מברות גפליה כל' אה' משתחנן' מביאה קרבן מספק' ראי'ה
בעגין' חטאת העוף הטען על הספק' ואילו מביאו' מבלוטות המפללה
אי'נו' ידווע' מה' הפללה וב' שחי' נטה'ילו אה' מברך פטור' ואילו' מטרא'
חטאה' א'ר' רטי' אימחי' בזעם' שלhalb'בו זה למומרה וויה שטיין
געמ'ו' שטיה'ן מביאות קרבן' וגאנל' ע'ב'. הינט' דהילוק' א' מוגני' גאנל'
חתאטה העופ' של יילדרת' ווע' ר'מ' פ"א היל' מחר'ב' שבוב'ן' שטיה'
בשם' שטיגלו' שגי' גפלים' גפל אל' אוח' וואי' להילוק' עלי'ו' וגפל' הוועבה.

רדיילן קרבן בהרי מושא"ב חטח"ע הרי קרבן מפק וילך הייב רקם גתלו. ובאותה שיטות הטענה עניך הטעון שהטענת השערת רקי רקי אלם פטור מהחתאת דמש"כ בתקיב אלם גתלו בחוץ און מבוא למלה פטור מהחתאת, דמש"כ "הָרֶם" שם שער קרבן טומאה אחד מהן ואין ידע מי הוא טעם לאשם תליוי דחיב רק היכא דאקבע איסורה בגון התיבה אותה משתי חביבות, אבל צרך ביאור למה פטור מהחתאת.

ונגנאה בהה, דז"ל הרמב"ם שם בדיל' מעירק פ"ח היל"א שני שעריו יה"כ שעoston בזו אן עם גען האחותה עלייהם חייב ברית על שנין. הריאל וראירן לבוא לטני יהודים ליהודי טטר על המשתה להו שזרוי און ואיי לבוא לעכ"ל. ויעי"ש בראנ"ד שעשי'ג וכח"א אן שוניה בברית� געד שלא הניג עלייהם חייב על שעיניהם עכ"ל. וגוראה דגהלה שטמי שטמי הרמב"ם ויהראב"ד בגורו דין ראיי לפתח אודאל מעוד דאמור בחרוב שעשויה חורין, חדעת הראב"ד רדאוי לפתח מונע היינו שרואיי לדקה רבה על המבוח והיכן לאחד ההגלה שקובע בשער שם שעיר המשתה שוכב לא היה ראיי לפתח אה"מ אבל עצה הרמב"ם דילחווב שעשי'ג שדריא וראיי להארבת המזבח רן כל שרואיי לכפרה באחד און גמיך ראיי לפתח אה"מ ולכך אף לאחד הדגרלן ואחד שבקע בי' שם שעיר המשתה שראוי לבפורת היידי אשר דינן הוא לפנוי ד' מקרוי ראיי למבהה אה"מ.

ולפ"ז ייל' דביבס זה בחילוק רהמ"ב ווהראב"ד בשורות תלוי כה"ז א"י דיבב דטהה או לא, דעתה הראב"ד הרואה לעכ"ז שטמי דין קרבן ודאי ויהרברת על המבוח היי ראיי ראיי לפתח. נאכלת חילוק רהמ"ב רן כל שרואיי נCKERה מה ובר מאל הספק על הדרי און נCKERה מבראה קרבן נCKERה על הספק וכרי' און מה זכר מברא קרבן נאכל און נCKERה שטמי איסודין. והמאיר אמרת בבר שבן איסוד און האמר בנCKERה שטמי גויר דן מהגמ' והדרkarבת תטה"ע הוקש לאשם תלוי, ווהרי אשים תלוי און שבא על הספק מ"מ רוי הרכ"ן ויהריב קרבן ויהריב הטה"ע רוי קרבן ודאי. רבדין אכילה הלאקינס הם דוטחה"ע ביהן דשנני איסודין רין קרבן, רין קרבן טפק עללה, ואגינה נאכלת, ורכ"ן בשם תליוי דרכ"ן איסוד און עלה וינון גדרון קרבן ונאכל. ובהה מבואר שיטות הרא"מ ליהлик בין יילודת לנינ' הבטפק יילדה הרי לב"א מך הגשים יש הריב רדא' של דהה"ע ולבן און להפצע. דיכ"א וא' בתגאי, משא"ב בטור שנטמא בספק ההורבת קרבן הוי משום טפק וכיה'ג מהני תנאי שהריב רגהה השאג"א רה' על שיטות הרמב"ם ראטסן להברש בגדיר בהוניה שליא בשעת עבודה משום אטור כלאים דאית ב' דא"כ מקריבים הטעך הבא על הספק ומרתירים לבון להברש בלאיים ספק הרכבה, יצע"ע. אונם לטי המבואר מרבן הטעם דזהרי ההורבת הוי יחווב הקבבה בודאי ומקרוי ראיי שעונ' עבורה. במ"ב דל' מע"ק פ"ח ה"י כתוב אם תליוי והטאota העופ הגבאל שהייא ואין ליהביה בזון קרבן והיבחת קרבן, וכחאויה א"י ב"ש סובדים שעיבור. הספק שהקריבן בתאנ' פטור שהרי לא בקבוע והאייסור עכ"ל. וההרב"ד השיג ע"ז רהביא מחותח לחולק בין חת"ע וASH' וASH' דזהרו קביעות זמן גمراה הספק אם הקיריבו בהרי עבר על ההורבת הוי יחווב הקבבה בודאי והייב און אלם תליוי שהקריב בהרי חייב בחוץ הייב ואין דאי. והריב אשם תלוי הוי קרבן

ר' ע"ב במשנה המפלת לאור שטנים ואוד ב"ש פוטרין מ"ר הרברב וב' המתויבן. ולבאויה דיה אפשר לוואר דגיהלן בזון בלא' דבל'ב"ש כלותה בברק פ"א ולרב"ה כלותה בבליל פ"א. אבל זה אינו דהה' ב"ה שאל' לב'ש ודהלא הטעפתה בירום פ"א שחל להויה בתביה תמייה שלא' עצהה לשעה שעיבור. שטח הרמב"ם דאטסן להברש בגדיר בהוניה שליא בשעת עבודה משום אטור כלאים דאית ב' דא"כ מקריבים הטעך הבא על הספק מרבן הטעם דזהרי ההורבת הוי יחווב הקבבה בודאי ומקרוי ראיי שעונ' עבורה. במ"ב דל' מע"ק פ"ח ה"י כתוב אם תליוי והטאota העופ הגבאל שטח הרמב"ם ראטסן להברש בגדיר בהוניה שליא בשעת עבודה משום אטור כלאים דאית ב' דא"כ מקריבים הטעך הבא על הספק מרבן הטעם דזהרי ההורבת הוי יחווב הקבבה בודאי ומקרוי ראיי שעונ' עבורה. הספק שהקריבן בתאנ' פטור שהרי לא בקבוע והאייסור עכ"ל. וההרב"ד השיג ע"ז רהביא מחותח לחולק בין חת"ע וASH' וASH' דזהרו קביעות זמן גمراה הספק אם הקיריבו בהרי עבר על ההורבת הוי יחווב הקבבה בודאי והייב און אלם תליוי שהקריב בהרי חייב בחוץ הייב ואין דאי. והריב אשם תלוי הוי קרבן

קיומוא של מני שבעת נקאים. רק ביום ד' הילא דגאנדר דין סתרה בימי ד' נקאים

“**אָמֵן**,” ויכן אין הינה רק ששיה צ”ה יאל ט”ז.

דמצינו דיני בדיקה כל שבעת נקיים הדר משמע דבל יום יומיים יהלט נקיים והוא רק כדי שיגול תחרה שם ונקיים בגמור התהרה ביום השני (ה'ז'ק). הדא רעני הדריקות תוד ז' נקיים והוא רק כדי שיגול צריך להזור ולסתור ד' בקיום אין סתירה ימי דיבלה, רק דיום נקיים וכיוון שאין עוללה ממליא גזרך להזור אינו עוללה לימי זה, נקיים וכיוון שאין עוללה ממליא גזרך להזור סתירה בה ימי נקיים ד' וווק ביום ד' הוא ונוגמא רשותם של העצם הדמים של ספרה. ובזה י"ל דרך ביום ד' אם ראה בירין שsspנותר אינה מחייבת לדידי קרבן.

הספירה אינה סוד אלא ייְהוָה בלב ומשלים ז' ימים ומביא קרבן ע"ב'ל. הרוי עז' ב' ה' ל' מ"ה'ק' ג' נ' ב' שרה קד' בא' מ"ז, כי' מבואר דאך שישום שוראה קרי אירע עליה מ"מ א"ע להזר ולסתפור. ויש לעז' נברא דיבלה מה שבארנו דבראה דיבלה חוץ' ו' נקיים אינן סותר ורק אינו עול האבל במקביל עז' עלה צrisk להזר ולסתפור דידין' נקיים בתיקים רם בימים רצופים נמי' בז' עז' עלה צrisk להזר ולסתפור דידין' נקיים בתיקים רם בימים רם בז'

הרמב"ם אימת מחייבים שהמפהלה בתנור מלהאלת דמי' במאם ומטהה מוקברן. דוטומא מפהלה אינו תלויה במלאות ומה ענין זה לדם يولדה שטלר צבאי'ב צבאי'ג.

געין ר' ייטרוכה אהוונה מהה דב' ל"ז ב' ב"ה ממשום שבtab וילטפיך נמי דסחר הנק י' ממשום דבעינן נקיים מודם מקודש של נהר אין לו סתור לאחד ר' ראין לנו להשבו אלא ברוקה ומימי רגלה והASPר דיפיל לא בתוך ר' איגו סותר אלא לבן שענבה עלייה מהמות שאיין היון נקי יбел זמן שלא מפסיקת טהרה הדם הזה היל' מומאות י' מפסיקת בעינן י' מפסיקת טהרה א' לבולן וליבען ער'.

עין עיר בשם מ' שבחב משמע הכא דראיות דיליל ד' לא ראייה סמותה השיב להו. ועיין עוד מ' נדה ל'א' ה'ד'ה שבגע שבבו סמותרא לאינן סתיירה מעלה אלא בתוך ההשברון ובוי אבל לאו ספירה לא. סמותרא לאטער צדרי השאלאה יש סתיירה לאוד ימי הספירה במנה אונפניטם.

בשם ראייה של הא' ראייתו.

דכ"ז שלא שבלה וגטהרה סותר ימי ד' נקדים.

למה הידין הרא לא ראייה ואשרונה היהת באונס ושות ראייה ואריה ב' מבשורי
עמנואל אונר, ש, עיינן א. ואנאי אמרתך באונס ראייה ואריה ראייה ב' מבשורי
לודול ב' טומאה אין השם ראייה הרשותה. והגראה מהה דהיליך דין
ראיריה דאמורה בזב להחול בהה זיין טומאות זב מדרין ואיריה להחיבבו קרבן
ראיריה שלישית ולכך ראייה שלישית ולבו להחיבבו
ראיריה שנייה באונס לא חיל ביריה שם וואיריה ושות ראייה ב' ו' להחיבבו
קרבן, אבל לעבעין טומאה אין השם ראייה ב' משלי ליה טומאה ריק הדין הרא
שנטמא טומאה עדרב בטומאה היוציאת מאפורה דהילינו טומאה קרי אם ראה
טומאה זיבתא.

בORTHOKRIM ימי הספרה ורשיד שוב רדי סטירה אם ראתה.

וְעַבְדֵי שָׂהָרָא טְמֵאָה טְמֵאָה קְרֻבָּה וּכְמוֹ דִּקְלָל דְּטֶמֶאָה מְשֻלָּחָה קְרֻבָּה וּמְקֻרְבָּן הַעֲבָדָה אֱמֶן לְפִי מֶה שָׁמַעְנוּ אֲשֶׁר שִׁיטָּה הַרְמָבָ"ם, דָּהָא חֲדִין קְרֻבָּן יְמִילָה דָּהָי דָּבָר וְמָה רַמְבָּיאָה קְרֻבָּן אֵין עַל הַלְּידָה הַיּוֹנָר מְשֻׁסָּה בְּאֵת מְהֻמָּה דָּיְנָה וְלִכְיָה טְמֵאָה שָׁמַעְנוּ אֲרָבָה, אֲלֹת שְׁטוּמָה בְּאֵת מְהֻמָּה כְּשֶׁהָיא תְּמִימָה וְלִכְיָה וְלִכְיָה מְלֻבָּה מְלֻבָּה אֲשֶׁר קְרֻבָּה. אַמְגָן לְפִי מֶה שָׁמַעְנוּ אֲשֶׁר שִׁיטָּה הַרְמָבָ"ם, דָּהָא חֲדִין קְרֻבָּן יְמִילָה.

אמבר רשבב"ג חמוץן הוהה. ובעיני רשי"י שבועה. ורק"ק דשעתה בר"ר"מ היה דיש ממצוות עשה לישבעה בשםינו, עין ר"מ היל' שבעוות פ"ז, ובן מהה בספ"ט. המצוות מ"ע לישבעה בשמו, וא"כ למה לה לא ושבע רשבב ג' שמו, ואורי יש לפזר שבועות רשות רשבב"ג הילדר, והינו שוכר פלוני, וא"כ ע"ז.

צְרָרֶת מִנְחָה וְמִצְבָּחָה כְּבָדָה כְּבָדָה כְּבָדָה כְּבָדָה

יראה אוד כבוחל ההיי דבר הנדרן.

ונכזב שמי תALKה שמאתם דמוציאר עליון פערעה ופערימה וכ' ר' יוסטראוס המצויר עליון בתרשיש והכארה דה בדין הנק' מ' טומאותם רק בינהוג ר' דינני המצויר עליון בתרשיש והכארה דה בדין הנק' מ' טומאותם ר' מאיר טומאהן ולהלוקה היא והוא כගרים הוא. אבל צ'ע' מה ר' איה ר' גליה סבר דבזה שלולין בדין ניחוג מצורען הדוי ר' איה ר' דוד עליון חילוקין וזה מהייב להלוק בדין ניחוג מצורען אבל הוג' מטיק דידני יဟוג המצויר דהו חילוק במצוותו ולא בטומאתן.

ונראה ביבואו דבבאל, בואר מודרש נאמר דגוי שילוח טמא, גדרין שילוח מצורע מחדין טומאנו הואר חוץ ללב, והורי קלים מצוחה שילוח מצורע מעיריות המודקפות אבן רין של פרסות הנאהו. ועוזין ר' ר' מאהו ממדרש המזרען לויים במאורת המזרען של פרסות הנאהו. ועוזין ר' ר' מאהו ממדרש המזרען לויים במאורת המזרען של פרסות הנאהו. ויל עיטר טומע צ"פ"י והליך ז"ל והמעורע עתינה פורעת ואיתנה פורמת ויל עיטר טומע אליא יושביה ריא פורעת ומדייעה לאלהים שידייא טמאו עכ"ל.

מפני הטענה מרובה שאלות עיקריות

וּבְנָאָרָה דַּהֲמָקָם שֶׁסִּבְרָה דַּקְּרָבָנוּת נְיוֹרָה טֻמָּא מַצְעַדְפֵּי לְהַחְנָה שֶׁל יְהָוָה רַק
לְהַפְּטִיכָּן הַזְּיוּרָות טֻמָּא.

ה' שדריה פירדה א' שדריה פירדה ג' גראם לאכול בקדושים ע"ד שיבתא קראן. דבאי

עין ים רדכמתה י"ב: ר' יהונתן גניעים מגדלים יתים יסורים של האבב
ונגעים לא והותגא כל מי שיש לו א' מאבדע מראהות גניעים הילו א' א' אלוא
מיבח בפורה וכברכה אהונגה הילן דודה להו ופירוש'י בא' שעורי הומה
מרקושות בה ומצערעו מען שליח הוזה לאין יטורי של אהבה בלבב
שאינו שונין שלילה והן מובה כברה הו' יטורי של אהבה. ודוקשנו עלינו
התוֹס' דהא שללה מהנתה לא היה ונרג אלא בזמן שהיובל נהוג ובתי עיר
הוּמָה ובמי הדמוארים לא היה הינבל נהוג וכבר ויהיא' ה' מדבר ובבון
מדבר שלא היה הילר מ' מ' שילוב נרג' עיר הומה איננו תלוי
הוּמָה תליה בזמנ' שילוב מבורע מבחר' עיר הומה איננו תלוי
בדראנו דידין שליליה מערבי' הומה אינו דין
בקדרשתה של בתי עיר הומה איננו תלוי בקדשתה והמתנות והמקדים רוך בהחפצא של ערי הומה
שליליה טמאים והמלוי בקדשתה והמתנות והמקדים רוך בהחפצא של ערי הומה
יש דידין שליליה מצורע, רההփצא של עיר הומה איננו תלוי בזמן' שילוב נוהג.
ועיין בר' מ' שבכתב 'ול' והדבר וזה עניות המוקפות הומה בא' בלבד עב'ל'.
וילשאה אידה הדודוש נאמר כן פשיטא דקורשות עיר הומה רק בעיר הומה
שבא'י. אבל לפי מה שבארנו ממצוות שליליה תלוי בהחפצא של עיר
הוּמָה והוה אימנא ואפイラ בא' יש ההחפצא של עיר הומה ולזה קמ'יל דרכ

ורומה להן מצגנו בפזיר, וצעין ברא"מ, נגידות פ"ה ה' השכטב
רדרמה שירוד עלי אדור מן הדמים מיותר בהשתייה רק רליטמא לערוב, וצ"ב
וונואה דסובור וקדום הבאות קרבן א' אטור משום איסור
פרקע מענו איסור נידורת, והא דאסור דהו
ודרמאצוט קרבן נגיד אל כליליה כוון שפרטן ממצאות הקרבן, שאל שייך לא שייך
ודרמאצוט נידורות הבדא מהרכבת הקרבן.

נר "ע". א' מלה אתה שעלה ושלאם אך אתה שעלה ר' מ' ה' ככם
 כבוד יהויה לכם הילדהו ולא לדבר אחור פ' ולא לדברנו הילדהו ועיין ר' מ' ה'
 אם"ב פ"ג היליג שבתב ודיל הטעילה ההורה במדבר וכור ווקבון וגנאמו
 רישלה את גנער בני ישראל ריעול עילאה ע"ה כל ישראל הילדהו זדריכם. ונראה דהילדהו במדבר
 מה שכתוב ע"י כל ישראל הילדהו זדריכם. ונראה דהילדהו זדריכם. ובממעמו
 הר סני היה קרבן ציבור ובהזה היה גרא להפוש האג' דלכם הילדהו זדריכם הילדהו זדריכם
 לדורותם דהילדהו זדריכן הילדהו זדריכן ציבור שבסעה גירות דהילדהו זדריכן
 הקרבן עליה שעלה בעירבו אבל קרבן שלמים שארינו בא בעירבו שלא להם לא
 היה קרבן ציבור וע"ז לא נאמר דיבר קרבן ציבור.

בשלהם מליה דבית ב' מילויים הילדהו בהל העם. ועיין בתנות שבתב שמלו
 עצם ביציאות ממעדרים ואע"פ שאורתן שהילדהו זדריכם לא מילוי
 אותן ביציאות מצידים מ"מ מעיקרה בשלהם עצמן מלוי בוראות המוקם
 וליביד מלשאר האמורות וגום כי עטה טבלו עכבר. ונראה באידר הילדהו זדריכם
 מליה שהילדהו מיליה מיליה מיליה מיליה מיליה מיליה מיליה מיליה
 קבלת המצוות, ובמצרים בודאי היה מיליה מיליה מיליה מיליה
 אבל המל בתרומות מיליה מיליה מיליה מיליה מיליה מיליה מיליה
 הסברא גנות דמצורות אללא כל שהילדהו היה לשלק קדושים יהי שראל ונעשה גברא
 לשם דיבר אבנעם רמזות אללא היה תורת יהויה לשלק קדושים יהי שראל ונעשה בקדושה
 ששייך מצורות אללי גמי הווי מעשה גירות. ובבוראות הילדהו זדריכם
 ישראל דגורי שעשה מצורה אין שירק גביה קודם מצורה. אמרו עירק רמב"ן
 יבמאות דף מ"ד ד"ה שכן דוד' ואיב' שבט לוי הדיאן נבטו תהה כתני השביבה
 אלא היטפו מדרם דם ברית ולי בראה זדריכן מיליה אינן חתני זדריכן מיליה
 ולא דמי לעדרבי. והיינו דהשיבות הילדהו זדריכן מיליה דמליה מדריך מיליה
 מיהילי דמי עכבר. והיינו דהשיבות הילדהו זדריכן מיליה דמליה זדריכן מיליה
 אברדים לא מספיק להילדהו זדריכן מיליה דמליה זדריכן מיליה זדריכן מיליה
 שנתנייר בשדהו מהרל דבעז' הטעתו דם ברית דמליה הרז מעצם ממעשה
 הగירות ולא רק מעצב לගירות. והרמב"ן עצמו סבור ומיליה ל"ה הטעפת
 מיליה ראך דהילא מיליה אברדים הילדהו זדריכן כל שהל ביה רין
 דם ביה.

מי השמואה מרביינו הగי"ד הלווי סולובייצ'יק צלאל"

בעבי יHIR דתנליה ב"ד ודוראה בטעורה

זה הכלל התנילה בעצמו מיליב וההולה ב"ד מטהו. ונחלקו התנאים ביהיר הדתול ב"ד א"י פטור או דילא צברות הדתולין ב"ד פטורין אבל הידר. ולר' מ"ש תנאה מ"ה מיליב וההלה ב"ד פטור מיליב וטראת יש לסתפק א פטרוא הרי טנאה ב"ד אין בדין הייב מיליב מיליב. ומפנים בוחבת חמאת או רהагה"ב מיליה ב"ד פטור מיליבתא דלא חיישב בשוגג אלא בעין אנות בדין שתהלה בהוראות ב"ד, והו' בעין דיבא דאימר פטור מיליבתא דיליב באנטם. ותודה עיין בטהו, "ד"ה בין שעש ועשה עמיהן ו"ז"ע אם ב"ד עצמן חיבור להיביא כשבה או שעירה דינה. דטר' א"י מביאין א"כ רוב צבור עשל פיחן מ"מ מיליב לירא או שמאי פיטוריין לגמיהן עבל' ובסתפקו התוטס' א"ח בר' צ"ע עשו צ"פ' הוראות למ"ד ריחיר התנילה ב"ד פטור מהטאתה – א"ה עצמן פיטוריין מהטאת או לא.

הרב"ל דספיקם של התוט' הי' אם חזיב הוראה לגבי חבר' הב"ד עצמן שנאר שדן הולין ב"ד ואהויה היה לגבי אחרים אבל הן עצמן. אינך חשובין בתולין ב"ד, והטעם דהשברין בתולין ב"ד שהוראה ב"ד הגמור אונן וק' צורף ההדרoit התוט' על חבר' הב"ד אלא והרי הוסעד דרך ב"ה תא ש Hera שבירו ולקיים של יש"א. וכן אה לא הסביר והגאי שאנו גור תושב לא שייך בגביה איסור מילאה מה"ה" ת' דלאגי גוי און עשיית מילאה של יהל' בתפס בשם מילאה כתבה אלא הז' כסות מילאה חור, אבל גור תושב אוד מילאה של מילאה כתבת מ"מ מילאה שהורא עושא נחתפס בשם מלאה כתבת והוראה מבריתן דנהליך תם"ק ור"ע ר' יוסי דשיך בgar הרשב שם מלאה כתבת ובה ייש להסביר מה שאמרם בתפלת שחרית בתבנת ולא דגחלתו מלכנו לשבדי פטילים וטם במנחמה לא' שבגו ערלים דרכוניה לדגב עובי פטילים דהינינו עכו"ם און מלאתם בשם מלאת שבת ר'ק מלאה חור, וגמ' לגביה ערלים ובגון גור תושב דערבי מילא' ג"כ יישנו ריש להם שם מלאה כתבת מ"מ און מילאה.

וממש' בכ היר' דרוק בגר תושב שהו' שכיריו ולקיטר י"ש איסור שלא לעשות מלאה כלצרכו הרו' משום דטbor הריאיסטר לעשות מלאה עבורה שיק' ר'ק היכא שיש לישראל זכות מילון בג' ב' יישנו מלאה עבורה.

ע"כ חילושים מסכת כתינות

ועי' שבת דן צ"ג א' רוחלוק וב' יהודה ור'ש בדין דשימים שעשrho, וב' יהודה אומר אם לא יכול אחד להוציאו ולהוציאו שים ואם לאו פטורין. ר'ש אמר ע"ג שלא יכול אחד להוציאו ולהוציאו שים בבאי קמפליא, בא לא ראמ' גמ' פוש את התהדא בשגגה היב שבונם שעשאו פטורין, אך נאמר בעשותה, יהיר שעשה היב שבונם שעשאו פטורין. ר'ש סבר תולא מייעוטי בתייב, נפש המתהדא, או רהיל מילך בטעורה גונפא בסתפק הדוט' א"ה פטור בפ"ע, או רהיל מילך אונט' ר'ע'ס סבר תולא מילך וזה מנית, והה לטעוטי דה יכול זה יכול ר'היל מילך עבורה.

משמעותו ריש הייב על ישראל למונע גור תושב מעשיית מלאה. ולחכמינו בזו סבר ר'ע גור תושב נהרג קידושין י"ט דבזה הג' מילאים עכ"פ.

דין שביבה אבל גם עולשה מלאכתה מילא' ק"ט, והה דילא סבר ר'ע שגורה הג' מילא' מילאה מה' שביבה ר'מ' ע"ז קשלה למ' מאיסור. יש איסור מלאכה מילא' שביבה ר'ש קיום שביתה ושבה לא' מילא' הידרים בחד"מ דבר האבר וכדורה א' היב בעצם איסור מלאה, וצ"ע. ובאו"א ייל' דסbor התק' ר'ג'ת אין צ'ק' ק' ליקיר היב והק' הא' אסור להלך השבת של ישראל, ולבן בשג'ת בגהג איסור הורה' מ' שרב לא' והי חילול של רום השבת של ישראל.

רשיטה הדרמַה הדיא רהווארה לו חשייב דהווארה, ומזה דבעינן שייאמר מוחהריין אטם דבעינן לשאללה דעכט שאלת השואל הויל החולות שם הוהראן מהרשרש ווואא אל המכחים הילוים ואל הטעופט אשוו יהיה בימיים ההם מקרא ובאה אל המכחים הילוים נפזרו לאט דבר דרישו דבנין דהשולא ולכון בענין שייאמרו מותריין אטם דהידיינו תשובה לשאללה בעעד הווארה. ולבכן בענין שייאמרו מותריין אטם דהידיינו תשובה לשאללה האשל. אבל בהווארה לאתהיירם לא חשייב שניאנו הווארה להווארה לאתהיירם לא חשייב ת"ה – הווארה נפזרוים – וברמאו לההשולא ורוק חשייב ב"ד רג'ול שבישולים הם עיקר תוריה שבבעל ברמבהים ריש הדיברות ממהרים ב"ד הגדרול שבישולים הם עיקר תוריה שבבעל פה והם עמורי הוהראן ומהם חק ומשפט יוצלא לכלב ישראאל, דיש ב' עניינים ב"ב הדגול הוהראן ומ"ה, שdem עזק ורושב ע"פ. ווהרא"ש סבר דرك הшиб הוהרא בניגוד לתקת רוק א' וגעל לשאללה מעשייתן.

לא מוקים אמרו מיומא טבא להבריה משום שברות שאנו רב ראווי

שם ורב לא מוקים אמרו מימוא טבאל לחרביה ממשום שבורות שאגי רב דארבי מורי ונקיים לא לזרוי כל היכא דיתיב וב לב לא הוראות, שבד לא דרש שווות אהד יי"ט ממשום השוו דאסור להרהורת רשם הריה מדורשות וא נמא דבעוד ותלוות שם הדראה בעינן שיירא דרגא בא בשלמה ותלמוד חז"ב ממען און בחרביה לזרעל הדר לגביה רב הדר ורב הדר הדר לא דארבי

לכן עיין ברש"י ביממות דף פ"ז ש"ל ע"פ ב"ק ור' אלע בעצם קרבן דשותגotta קרבן ואיז' זה אונס לסתור מון קרבן דאייבעי לה לאמתהני.

שכטב מיל ומורת לשכטר ללם תורה ותפילה הילכות ומדרשות ותורה של
יורה ואם היה חכם קובל להוראה לא ילמוד שלימודו הילוד דיא עב"ל,
ומבראך דין תחתם הכם קובל עץ חשבה אך באל הילודים שתווי
ההוראה בשאלת מעשיה ובר', וצ"ע מא שנא שם הוראה לענין אסור שתווי
ין וגמא רידן בהוראות.

בגאיי אמר שעמאל לעולם אין ב"ר הייבין עד שיאמר להם מוחרי אחים רב
מדידני מנהדרען אמר עה שיאמר לדם מוחרי לאם לא נגמר
ההווארה. ועיינש בתווע' הראי'ש שהקשתה הרמ"ה מה הילוק יש בין מוחריין אהם
מוחרים אתם לעשות שכירן שהשולאל של אב אל דודארם לאכטול חלב על
האכטול האיכטול אפלו אם פסקו מוחריין מאיל שסמסוך הווא עה דודארם
ובשלאלת השואל הינו שאל לעצם אם מותר לאכטול לאכטול
מוחריין האיכטול חלב ובשלאלת הילוק ולא בתשובה דמוהרא. ולכון
אתם הינו שאל שאל לאכטול לאכטול לאכטול לאכטול לאכטול
לאכטול לאחיזים. והדא"ש רודה דבירו שעורי
בשחרה אך להרות לאלהרוות לאחיזים לדודיק בדרורי וכ"ש דהויא גוראו, ולכון
ההווארה לאחיזים יותר היה צויך ב"ב" בקהתה ת"ר אין למדין הילכתה לא מפי
באופן אחור דרבגמא" ב"ב (ר"ה קדיל"ב) קהתה להילכתה של ואמר הילכתה למושעה
ולא מפי מעשה עד שיאמר הילכתה למושעה עד שיאמר הילכתה למושעה
יעשה והו אמרו הותם א"ל ר' אס' ל"ר ייחונן כי אמר לך מר הילכתה גנבעד
על ע"ד דאמוי לבן הילכתה למשה כלומר שטאפייל אם הילכתה כד
אמיר הילכתה אין טומכין עד שיאשלאו פעם ענית בשעת מעשה דכשאיסטר
ההווארה אין יותר של אלא יוצא תקלעה ע"י, וזה רוד בעינין בגין לירב דמי דורך
שבבר דראך של לא בעשות דהווארה.

בעינן הוראה לעשיות שירה דין ב"ד ליהקן ממרא. וצ"ל דאין בעינן צירוף בדין ממהר באבעל גזין מהיה ואוקה לעצירין.

ונראה עוד דמה דיחיך הותלה בב"ד פטור אי נימא זיהוי מגה"כ, ולא סברא של אגוט לבט עיין לעיל שהגדאות דהו מחליקת רשות ותוס') גיל"פ יסוד הפטור הוא משום הדחתה הייחודי מאזור ל"ב' וזה מפרקיע חוויב ריחיך.

ונגה עיין ברמב"ם פ"י"ב משוגנות היל"ב ר"ד. ומה רבאים אמרים

שב"ד הייבין ואלו העשויים על פדרם פטרין מן הקרבן שכחן המריא שבחב ושהנה ולמד בדור שדו לא למד הרי זה פטור. הרה לעשות או שעשה בגהאות הייב מיתה ואינה צוריך התארה עצ"ל, דעלגין ב"ד רק בעינן סיירין כן דיא הדין אפייר בלא אמרו לעשתה השיב הוראה ורק הילן צעריך.

שירה לעשות בכדי שיתחיהיב, והנה לדברי הוראה והריה להעשות

הידי מhalbota שם הוראה דכה"ת כולה אין להקל בגיןיהם, אבל הרטוב"ם סבר רבעד שם הווא לה לא הוראה לעשות רתק בהוראת ב"ד בעשויה או הוראת זיהן מרא שיא לא כידין בעינן שיורר לעשות, והה דין פוטי בהוראות העות ומכיו שבחבבו.

***

במה דבעינן שיירו לעשות ומרתוק הומב"ם א"ח הדרמ"ב"ם סבר הוראה בכדי'ת חשביב הוראה א"ח הדרמ"ב"ם סבר הוראה לעיגון איסטרו שעורי'ין וכמו שבhabנו לעיל, יש לפרט בעינן אדר' שהר' נמלך ההנאים בחרוב טר העגל עבדו (במשנה ד' ב') דרא' סבר דב"ד הייבין להבאי פ"ר ור"ר סבר ד"יב שבטים מבאיין י"ב פרים וכן פסק הומב"ם ייש פ"יב משגנוגות, אלא דמלבי' הומב"ם מוכח דאין אם הקרבן מביל שבט רשבט אבל ההוב קרבן והבלעים שעיל הבה"ז, וזה' הר' ב"ד הייבין להבאי קרבן חטא' על שגנתן ונאע"פ שלאל עשר הן בעצמן משגנוגה שאנן מחשחה שבר' רתיה ל"ר"ם שב"ד כליל בין עשות אילל הראותן בלבב' רתיה ל"ר"ם שב"ד מבאיין ואיל לידין של שבט ושבט חזיב מ"מ הגדול הוראה אליו ואם שמע מפי השומען לא הלה ב"ד דיבר בעדר ההוראה בלבד, שבעדר הוראה לבד לא מזריכן שיה' ההוראה אל הען דרכ' יישר שאפלו ע"י שיטמע ג"כ מהני לעניין הירוב פ"ר אבל זה מיפוי שזה לה שירא של האבר מצורף ל"ב' העיבור מקום קרבן אלא דע"כ והמעץ עבורה של האבר מצורף ל"ב' העיבור נקראה על שם.

ולפ"ז מוקן מה רבעין לרבי דימי שירור לעשות א"פ רבבה"ת כורה חשביב ההוראה א"פ רביה לעשות דרביה לעיר' שערת האבר ל"ב' צעריך דרא' שירור לעשות, שההוראה לעשות אינן بعد השם ההוראה מלבד לעשות ההוראה אלא לעשות נצרך בבר' עצרת עבירות הקהיל ל"ב' ובן מודוק לשון שמא לעולם אין ב"ק הייבין וכו', דהו דיבא בגאמר בהוראות ב"ד יגולין להתיין לא ב"ק מדר' אנט, אבל ר' יהונתן מלהונל פירש דבמה גירוב ב"ד.

אלל דצ"ב ראי מה רבעין ההוראה לעשות הוראה רלבכן בעינן שיאמר העם לב"ד א"כ בזקן ממהר לא לבאורה לא היה מקום לה וגה' קאמאר דאי

בsegia לעגין מלהולוקת שמאל ורב דמי. ובן יש להוכחו מהר' הומב"ם פ"ג מודל, ממראים ה"ז בדין זיהן

ממרא שבtab ר' זיהן ויזאיין בולן וזה הוכח לעריך ולמד בדור שדו לא למד הרי זה פטור. הרה לעשות או שעשה בגהאות הייב מיתה ואינה צוריך התארה עצ"ל, דעלגין ב"ד רק בעינן סיירין כן דיא הדין אפייר בלא אמרו לעשתה השיב הוראה ורק הילן צעריך.

מפני השם עונה מרביינו הגרי"ך להלן סולובייצ'יק גצלל"ה

פשתה הורהתם ברוב עבור ורוב צבור לא חשב היהודא דברין בבלא זה. דהו בא בעיות "א" ב' אם לא פשט אלא חשב היהודא כל בלא שפשטה הורה מהרמב"ם במשון פשט היהודא בירוב הדקל הולא לשו מושאל מהקצת וגזרות "ב" ד מה דבעין שיעבור רוב הדקל והשם דע"י הוא סמבר הדקל על פסק ה"ב" הד גוטא קובע להוראה, והוא חרדרש המורה דהווארה בטעות חזיב הודה ע"י זה שנתפשט הרבה ברוב צבור. וכמו בגירושה ב"ד לא חלה הגזירה עד שפשטה ברוב צבור. והראה בירורו ב"ב" ג' דסביר היהיל התיולה ב"ב" ד מאין דסביר היהיד התיולה ב"ב" ד מהו ע"ל הפסיק ב"ד המומעת אבל המשנה בד"ג, א' אולא א' דפרק רבען רוב ציבור הרא בכר שיחול שם הראן על הפסיק ב"ד המומעת אבל כיוון שכבר עשו רוב הציבור אפליו דהבייאו כבר כפרתין הרי הידיד שתלה

והנה זה פשוט דמה ויקארמי התווטס דלענין מות בעליה יש פטור כי דרока בטלת דב"ד מתירא בטלת דב"ד מאיסטר וביש הלוות בטלת דב"ד מתיירא בטלת דב"ד מטעני גה לא חלה בבל"ד לטעני מות בעליה אבל אי יתיר או איסטר דלאב לענין גה לא חלה בבל"ד לטעני עטמורי ההווארה אף בענין הרווארה דו באיסטר והיתר רק הלה בבל"ד האגאל ש欢ן

***

מיהוין מ"ט לא מושום דהנוראה דיא, דירינו באיך ב"ד ריק מבדיק ע"פ הע"א
שנהורי ע"א אינו נאמן בדבר שבעורו אלא דהורי הינהו ב"ד אלא שעקבועין
היתרums על ידי האגדה ולבכן אין כן טענות במציאות שאין ב"ד ריק
MBERIN אללא מוחרין ולכן השיב כטעות בדרין והיא הורה, ולבכן רבינו
אברהם מון חהו סובר רצ"א מהני רואן ב"ד אבל אי בסת מציאות דאין נאמנו
לע"א כל בל לא היתר הב"ד, ואך ההולקן עלייך מודין לעזקן של דברים
ובעיגן להיתר ב"ד להונגען אלא דסבר ריעבשויכל הצע"א להודיע ב"ד
ויהול היתר למפרען.

ריהורי התרלה בפ"ד חביב קרבן, ואתי שפיר דבר רהמ"ב". מ"מ, שם: אמר רבא תרעות הגוא דאיilo הרו ב"ז בחולב ובדים ליהו רהדר דוד טעמא לאיסטרא כהדי לרהי ליהו לא משגיחין לדלא ואילו היכא דאה ע"ד שודינא אמרו אסרגא כי הדר אהן לא שירקן לה מ"ט לאו משדים דטעות הדר. גול"פ הוכחות של רבא, דע"א הרי מבור גידרא ולכון חסיב טעות דאי היי מבורי כירין שעטה בא א"ר שאמר שעתה מה יש לנו לקבל נאמנות ובירור, אבל אם אין ע"א מבר ובכן דינא בפ"ד שביבן שריאנו בך דינא ע"א שקרן אין לך ב"ז עוד על דבר ע"א אהר שבירן שריאנו בך הדר שער שער שקרן אין לך ב"ז עוד על דבר ע"א, דאי נימא לאין הע"א מבאר אלא ש"ב"פ דבר, ע"א אין לב"ד לדרבירום הוארם שוחבר פעם אתה שאינו אמרת. אבל ביזן הדרין כן הניין דע"א מבאר וכירין שעטה בא יי"ר שער שער מה מיה ייעיל צירוף שער שער כלאות הוויא הוארה בפ"ע"ל ולכל הוארה צירוף, וא"ע.

וכן קשחה פסק הרומב"ס מהגמי יבמות רח"צ ז"ב למכואר להדריא דמה דלרא"ה דיא דיבבת קרבן אפלוי אי היי הוארה מששים דר"א סבר דיהיד שעשעה בהוארת ב"ד חביב, ומשמע דאי נימא דפטוטו בקרבן מששים דפסקןן דיהיד התולו ב"ד פטוט.

לעין ברומב"ס פ"ד משגנזה ה"ג ור"ל: הדר שיעזא השbeta לפ"ז שנכמתה הוארה אלה ואך זיהה איק זיהה אולא טעה וכל שעשה מלאה וזהיב אבל ב"ד פטוטון. ובכן אם והוון ב"ד אשת איש לאגדשא לפ"ז שהערדו בטעותה זיהה ואך בא בעלה אין זיהה אלא טעה והוואשה דזיהוון זיהבן זיהמתה על שגנתון וכן כל כיוצא בה עכ"ל. ועייש במשנה למלך שטמה על רביה הרומב"ס, דכין דהו ריש פ"ג משגנות ריחיך שעשה בהוארת ב"ד חביב התאטאת א"ב בעלה אפילו בלא טענות הוארה היבית חמאת ביזן שעלה חביב ולמה נהדיות הומרב"ס לטעתם לאו הוארה אלה אלא טענות.

אלא דלפ"ז מירושב היטוב פסקי הרומב"ס, שישנו בבר דמה להרומב"ס ייחוד התולוה ב"ד חביב המשאות ורוב קהיל מטהרין מטהרת קידח היא משום שrisk המתלה בהוארת ב"ד פטוטר ובין דכאו ביהואר הלא בטעות לא תל עליו שם הוארה אלא בתנא, שעיבור רוב וזיבור ולכך השרמש הרומב"ס (ריש פ"ג) משגנותה בלשון שפשטה ההוארה ברוב צבור הדמי תגיא בתקנה והוארת ב"ד. אבל בידין גב' מה בעלה ומצעה שעוד שקר, הרי עצם הוארה שבירא היהת טעונה שכך יש ל"ב לפטוק עיל פ"ז הגדת הע"א דהרטוות לא היהת אלא במציאות וכירין שזה סערות צדיי אבצל עצם הוארה בכורה זהה לא היהת לא במציאות רודוב צבור, אבל בירין דגון פסקין דהרי טעות ולא הוארה לא חשיב בתולו ב"ד, אבל א" פסקין והוארה דטעות צדירת במציאות לא חזיב כמעות וחושב להוארה לא הוו ארכין לרוב הקהיל, שרוב הקהיל הוי הוגא בשם הוארה ולא בעצם הפטור קרבן. הרומב"ס סבר שככל הסוגיא בנסיבות א"ל א"ק למ"ד

העלות עב המנוחת הינוך - מוצאות מילא

טז סדרת מומנטים

רעתה הדגש הזה דילכיא איסטרו בהיתוך העזרלה תוך ומנה אן בליליה אפיקו לאהדר זמונו, דלא מיקרי מבטשל מ"ע אלא בזמן שהונבה ע"ש אוניה וקינומה עלייה. ואך בבייטול מ"ע המהדרה בקרוב' – כגון בחדמיין ק"פ, לאו רוקא דאר בעילו. ובביגטר של שול שוא"ה בגורו בשופר ובמצה ביום שאים ר"ה או פסח, דאר בשטבשל העשה ע"י פערלה, סוכ"ס אין עשייה בטול העשוה, אלא איז-עשתיו שוגרמה ע"י פועלתו הווא.

והסבירנו דיש מקום לומר שלא בדעתה הותם, אכן בלילה ישב היורם מיליה, וכך

דילפִי' לא תהייה השלמה לתפלת השהירות בתפלת המנוחה שתרים, ראלר עבר זיין תמייד של شهر אירק מקריבין שענים בין הנערבים. וורשוי' והו'ספְר קאי, ותמו'ה, דתפלות בגבג תמידם וילא נגדר מספְר (ע"ש בספר לשונו ההגב לארן מליענטק). וב'על עפְר' הר'ס ות'על' שבספְר המצוות, דראן ובקרימל מצוותיהם הם תלמידים תלמידי ה'ר' שדר מתייד שלבין העשורים, ריבוב אוד יוש לשבניהם, דראן כתיגב - שניט ליום עולה תמיד, ר'ל, רבעת עלהו השחר ותהיילת ה'ר'ם, חיל הירוב ב' התמידים, ארכ שעדיך אין זה עתה חירוב ואוקרים מצותה התמיד השבי - וילכד היה מגנות מצוחה אהות במנין הבשר וקירום מצותה התמיד השבי והלך אמרין בגמ' דראן עבר יומם המצוות - שוו' שניגנים בהם ר'לך אמרין לבן ר'לך אמרין לבן גמ' עבר יומם בטל קרבן, שעקב שיקצת שיטבות יש להמיר של שחור אין לאחוה זמינו בו ביום, שעדין הר' זטמן היוון, שהרי מקריבין איז התמיד ה'אדר שנתהידייבו בו מבכה אורתה דמהיהיב ואortho הדמייר שעל פיו נתמייבו בתמיד הראשון, וולענין זה עד'ר דרי' זטנו דתמייר של שחור. עב' פ' דיבר ליהו'ת ה'ר' במקורה עב' פ' שעזירין לא וגצע זטן קיומה וה'ר' עב' שעשייה.

בעוני הטעון, ה"ב, ה"ג עשה פשרה בין גור לנולד מהירל, ופי' התנות' דגר מתחילה לה עירלות משא"כ נולד מהירל. ויש מההשוגנים שאמורו

ମୁଖ୍ୟମନ୍ତ୍ରୀ ପାଇଁ କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

בעוני קריית התורה ורב שבח

הקרוא את המגילה עומר ורושב (כ.א.). עין ר' מ"ס פ"ב ר' חי מגילה יברח לאזרב גנשטיין לרבנן ור' חי מגילה נראן דטברן – אבל לא

שנאר ציינר לא, יאנזאר, "ה' העריאו עטשען"sic. "ה' דראם זיין שעיל לנטיגליה בעיינבל, יאנזאר ליטוייבר אונטאמ קלאן האַסְטָלִין"sic. מאַסְטָלִין

מגילה – קראו עומר או יושב יצא ואפלן בזיבורו. אבל בהלי הפליל פ"ב

נשען ולא לעמוד ולא לגורר, אלא עומד בaimma וביראה. רוח צ"ע. (וב' צ"ע).

מִקְרָיאַת, **מִקְרָאֵס** ו**מִקְרָאֶת** מילים ימיות שמשמעותן מוגדרת כמִקְרָאָה.

המגילה, שלמורת כבוד והציבור במגילה יעצור הכל בדייעבד, משא"כ בהרלה, ובבגדד נאימנו חמשה כ"ב עד שעילא עצור אפלון, בידיעבד. (וע"י רט"א.)

והגה שיטת הדרם ב' (ספר המצוות מע' ר') היא דתפילה אינה דיבר

מהיה, אבל אם הוחפל, והאי יש קיום של טסלה מודורית במה שהוחפל
ג'אנל שטב: אבל לא בראן ענני ננטול

הברוא יהי עלינו שיטרומע רעוננה בכל קראנו אליה). ובניע, שאן שבך קה'ת

ענין הדרקיה ורדי דבר תורה והוא קורא בו בזבוז – אך לא כלאויזר און אלטמונט (מבוט שטן, ווילם ואן שוויינברג) ועוד – ג'י. ג'י. ג'י.

מְהֹרֶת, קורות של קיריאת התהורה בצד ימין (ברביה הרמאנית) ובדאי יש כאן (ברביה הרמאנית) מתקבליות, מתקדאות התהורה הזאת וכוכ' (פ' וילך), ודיילא למיימר (וילך).

שפט א' שניים יש קיומם של קה"ת. בשאר שנות היבול אין חס"ת והלימור שפט' ב' שניים יש קיומם של קה"ת. בשאר שנות היבול אין חס"ת והלימור

אָמַר לְכֶם מִצְרָיִם וְאַתֶּם תֵּשְׁבַּחַת כָּל־עֲדֵיכֶם כִּי־אָמַר יְהוָה צְבָאֹת:

אך יש להסתהפק אם קיומו זה הלא נודע. מילאנו מונענגן הטעק גוזא ומקור השבעע'ם ברכבים. ומקור

שכיננה לבנות ירושלים כולה בפרוסות גודל, שפיר שיריך לומר בה "ה' שיש קירום
ללאוות תרנער" ראייריך. בדורות בראבורן, מגדתניינטן-טן.

התרורה – במלוד ורושע פְּרָקִים.

מִשְׁנַת הַעֲמֹדָה מִבְּנֵי הַגָּזֶר וְ

אר ג'יל, דאץ' בתהשע'פ אם נלמד ברבים יש קיימ מירוד (מיה"ת),
בידושלמי (ויש פירקו) ר' היגי אמר ר' שמואל בר רב עזרק

תדריליה, "אַדְמִיבָב", קבל עליון על מלכובות שמנים

עֲנָקִים אָנוּ לְבַיאֹר הַרְמָבִס (פֶּסֶא) – קְלָהָן הַשֵּׁם (ב) וְהַבָּתוֹ (ג) וְתַלְמוֹדוֹ, שָׁהָגָן –

העיר הגדול שהכל תלי בו. ומרבריר מפורש ירעא, שקבלת עומר'ע בילל

ולומשיך הרא בעצמאו שלשלת הייהות – הרי חסר לו להתקבלת עומר

שְׁמִינִי: תְּרֵי מִנְצָאָר מִלְאָר הַוְאָן, שְׁכִישִׁיאָם וְמִקְרָבָה תְּהִלָּה כְּבָנָה.

לדבר שברדרשה, בכל עיניין, קutmיש ביל"ר. בלבארה נטל אבן. לאן?

הקבוץ, פ-55, ואלה-ב-150. הלא בברכת המורה של הדוד אין יכול עזין של דבר, מה
שרכשו לך"ה-ת. הלא בברכת המורה של הדוד אין יכול עזין של דבר, מה

שיכוןו לקרויה התורה. אלא הוא הדבר אשר דיברנו, ש"ה במצוור הור

ପାଦରୀବ କରିବାକୁ କରିବାକୁ କରିବାକୁ କରିବାକୁ କରିବାକୁ କରିବାକୁ କରିବାକୁ

הקריאת באמירות רבינו. וכן מברא ענין ה' מהקישר דרבנן, הנזכר בס"ס בשם:
ה' צבאות הארץ באידרא (ח' רוחם עמי ע"ז), במקרא ובמסגרת בתי-בבון.

עגין קבלת עומיש אבן בלחן מגורש, מסיימים בקידוש המפרש להדריא את

הכונה של הילימוד החקודם. ושורב פעם, אך זה לא יש למלמד ממהן תורתה בטהיר.

ובפיה רוסיה. ובממל'ן בקניאוֹת הַתּוֹרָה שְׁלֹנוֹ, נחשבת הִיא לְדָבָר שְׁבָדָרֶשֶׁת. וְעַל

לעתראטס סמוך לאַזער זעטמֶרְהַי. זעטמֶרְהַי אָזֶר אַזְלָר ז' שְׁנִינְגָּה תְּוֹרָה בְּאַיִתָּה, קְדָם אֲבוֹת

ולבבי בוגר נימק יום אשר עמדו להלן בaimma וביראה וברחת ובזע, אך וכך...
—
—
—
—
—

מכאן אמרו הוהים מותרים ל磽ות בתקון אב בעק אבג'ט. ופי בערורן, הדינר למלמָרְן.

לאחרים, ז'לרי לא גמרן מסני אלא בימור בצייר, רأد הוא נדחشب בראת.

לדבר שברדורשה במש"ב. (עיין בדף נמי לאביה שר' ג' פולש נון עזנו יוס. ר"ע). ולשון דר"ם ("פ"ג מגוזה ה"ז") כה: וגרים שאיגן מבדין הייבנידין. לחייב לכם לשמע באימה ויראה וגילה בראשה בירום שעיניהן

בְּשַׁבָּת הַמִּזְבֵּחַ וְעַל-כָּל-הַבָּנֶה

בבונגה גדרלה יתירה, ומיל שאננו מוקול לשעננין לבן לתריאין זע זעלען. אפיקלו חביבים גדרלים שעירודים כל התרבות כולה הייבין לשמרען בסגנו.

קַבְעָה הַכְּתָבָה אֶלָּא לְהַדֵּק רֹתַה הַמִּתְחָדָה, וַיַּרְא הָעֶצֶם כִּי לֹא
הַגּוֹרֶד שׁוֹמְעָה, שׂוֹמְלָד שְׁלִיחָה הַרְאָה לְהַשְׁמִיעַ כָּבוֹד, וְזֶה,
עֲכָלָן.

...תָּהַב אָחָד עַמְּךָ וְאֶעֱשֶׂב מִנְּךָ, וְכֹבֵד אָמֵן מִמְּךָ, קָשָׁה,

אללא למלמד ההלכות בתקון:
אמר רב בעומד וילמוד יושב ישנותה, דוגה הא בעינן שיעמוד הש"ץ
מלמד מודג'יב פה עמדו עמו', שמשהו, וגם הקב"ה בעמיו'. כיכרל.
הדר בדור שבדקלה (בלימוד התורה באכיבור) – הדות לא
לימוד מההצערן הש"ט עמידה – וא"כ לה מהה צערן הדרסיא.
ההנורה ביהדות איננו מהוה קיום של דבר שבקושש. ואיל"ס דמאחר שעמלר
שהוא מלא כל הארץ כבבבו, בפרדים ובצמ"ו, שאל בימיים בעומן, שאל בסיסו
ההש"ת, הרי היה אד רק לימוד התורה בהידר, ולא היה מוקם להארוב עמידה
מסעטם ובס"ק.

"הנינה אמר לא עומד ולא ישב אלא שורה פירוש בדשחנהא. וככל דהו ש"א בח"א, ודלא כהו מה מה מה מושב עזב דהינו ספור. כייבע דמיהר ש"א חישיב לי"ס דהו שלידעתה והרמו א' חישיב יישבה ועמידה גם יהוד. ולשון "ירושה" ב"ל קדרה, דהינו כבשעת פיר בקדע. ע"ז להלן כב"עב, ולשון הרמב"ם "דיל ע"ז. שבעת קיומ רבר שבדר הרטה, עריכים להשתאות. או"

רַאֲלָתְּקַשְׁרָה אֶבֶן כִּי מֵה אֵין עַצְדִּיקָה לְעַזְלָה כִּי לְעַזְלָה כִּי
שְׁנָהָרִי לְבִיכְךָ כִּי לְבִיכְךָ כִּי לְבִיכְךָ כִּי לְבִיכְךָ כִּי לְבִיכְךָ כִּי

היה ממעט הבננוו ומצאות תלמוד תורה, או למלוד מירישב בבדי ללקים מצוח לימוד ביהור, ולויהר על קיומ ריבת שבקדושה. ובזה פסק מרע"ה ואש בעדו, שבడפסד ביטול תורה אין משגיחים בברירים שבקדושה. וכען זה פסק הניג"ח מואלאזין, ז"ל, שכשדיבוקות בה' מפעריא ומיעכט את לימודו, שלא ישגיח כ"ב בעדו חד בדקה (בספר נטה"ח, ש"ד).

ומכל אלו תתייחסים ייעצ' מפדרש כדעת המהדרם, שאף דההיל צרכיהם לעמזר בעצת קה"ה. (ובפרט מג"ס קמ"ז במקומ רער"ז, שההשליך מוקום הילב"ה הא, והציבור במקומ רער"ז, מהאוד שענזה בלהה את התרזה, סימן הווא שאף העם צדיק לעצמו). וראב הדיבר ברגנו, שלעדתנו זה שנוגדים לאומר בעצת פתיות הארון לשירות הכהנים ולשרי היחוד וכל הפוטרים בימים נוראים, אין זה לבודד הס"ח תעקב (אדראן קודש ברשות אהרות דמייא, עי' ס"ז ייר"ד רס"י רפ"ב), אלא מdin' דבש"ק, ובפיטוטים ובשיורים אלו יש מעוניין קובלות עומ"ש, והרי עכין שבת' תמרה, ובכן קרייה ושינון) וקובלה עול מ"ש, ובמנגו ואני חזץ', ושל עב"ז קרייה ושינון) וככל מאוגדים שהוא כל אמונה רכבה.

ההוות וההוות מברך לפניה ולאחריה. הנה בדמשנה

מקומות ריבכה בין מלפניה ובין מלאחריה בקריאות: בתורה, ב מגילה, בהלל, בפסח' ג', ובבבאות ק"ש. וצל"ה, מהדשה, שבעשר, מזכותה הביבה שלאליהו אגנה האשתנות – תורה ומגילה, מהדשה, שבעשר, מזכותה הביבה שלאליהו עין קיון – קרייתה זו הילאל, ובכן ברך ד' א' – חייב אדם לקרוית המגילה וכראיה רלשותה ביום שנאמר ימ"ר כבוד ולא ירום, ופייש"י – וקיאתה המגילה שבזה, ובכן פירוש ובינו בשיטות הרה"מ, י"ל דאיין להחשייב הדריךאה שההינן ובเดעתה בה"ג לעניין חירוב ונשים, מ"מ י"ל דאיין להחשייב הדריךאה והברכות לקיום כבוד של שבת' כיוון שאין הדשה מפורש להדריךאה. ודמי למלה בילמוד תורה קבלת עומ"ש וקיום של רבעש"ק. ק"ג

ג' הבדלים יסודים יש בין ברכות התורה של היהוד, לאלו של האיכר. א) ביהיר א"א ברכו. ב) היהוד מברך שמי הילמור, ואיתן מברך לאחריה. ובצעבור מחולקות הברכות – אחת לפניה ואחת לאחריה. ג) בצדקה באחד ברכות "אשר בדור" ביאשונת, ואחד ברכות "אשר בתן" בחריה קורתה לתותה. וביחיד דסדור הופך, מתהילה "עלסטוק ב"ת" לבו". בחריה שביבתיהם הילב"ה השנינו אשר בדור, ובכח' ג' גראיה, ואיתן מברך הוא הרכבה הרכבה תיכוף אחור הראשות, וברב הותלה הרכבה הרכבה רשותה, ובעזן אחור ויקרים אחור – הרכום שבר נבללת הרכבה שלאליהריה. ואיתן ב"ת' גראיה, שבוח וחדוד הרכום אחור – שבוח וחדוד הרכום נתחש בדור, ורבב הרכום אחור – הרכום נתחש בדור, למלה הוכנסה קידושה המלאכים ברכות ק"ש, ומזה עניינה לבירה. ובל"פ, וברכות ק"ש על סדר הטעישות בתקנו, דטרשה שמעיש בה קבלת עזמה'ש, ורהי' – קבלת עזמות'ש, בגדר שמע. דשנין, למלוד וללמן לשומר רעלשות וליךם, קבלת העזמות'ש, בגדר פרשת ורעה. והשלישית שלאליהו גראיה, ג' והפרשות נתנקו ג' הרכבות. הראשות – שיש בה קידוש קדושים – מתקין ברכבו דה קידום קידם יאל קידם שאר מצוות. וילך נרא בהדריכנו – קבלת העזמות'ש, בגדר שמע. דשנין, למלוד וללמן לשומר רעלשות וליךם, אמר רבינו, שהצעריבו הרכבו מושם שכד רב שבקדשווה צרך שיריה על ידי דחופה רעביה, בעין וונתניתם רשותה זה להו, וקרוא אז"ז ואמר, דבכ"מ –

במי ש... ובפרט, מים מודאים – הילן הילן הילן השגנית. וילק בקדמתו, שאף היא דבש"ק, לא סג בקדמתה הש"ץ או השעה בלבדו, אלא בעינן השתפות מציבור. ולתוכיתם זה תנקן ברברם בברבות התוודה ב齊יבור. ולאחר מכן שיטר רבענו שבכל דבש"ק חמונה וענינה, הדביר מחוליק להאר"י והרמ"א, ורעתה הארא"י דידין עמידה בדרכש"ק לא אמר אלא כלפי המתמיין, ולהרמ"א – אף על העוגנים).

בר"ן הובא כי דעתם אמרו להוציא בימי"ש וביו"ה. עיין דרוש וגהוש שטמה מאור על אותה השיטה שנתקבלה להלהבה של להוציאן

פונתדרין בבלעה בפתחות מי'. ולפ"ט ר' הקפיר ר' הבנ"ר שאך בטורובע"ק יש קיומ של רב שבע"ק, גל"ב – ק"ש ר' קירון את השיעור המינימל למשך ק"ט. ובמשך מינוח תיקון את חירות ק"ט.

עדות על הרמב"ם הליל תמלוד תורה

ברשות ק"ש כתיב ולמדתם אותו את ביצים ודרישין רזה קאי על מצורה תלמוד תורה לתלמידים, ובפרשות ואלהן בתיב ולמדתם אומת ושטרתת לעשות רזה קאי על לימוד ד"ה שודיב כל אויה למדוד לעצמו. יש להסתפק א' הוב פרישות דמי' ב' מצוות נפרדות או' חקל' מצוה א'ח' – ובר' ריש הלכות תלמוד תורה המתחל במצוות האב לאלף את בון וככל כל חכם מישראל למלמד את כל התלמידים ורוק בהלא' כתוב מי עלי' למדנו אביו חייב לממד את עצמו בסבירו שבאו ולמדותם אומת לשורותם, והוי' הקידם. שמחקמת חז' הדינה שפטרש לא' בינתה להספורות ולהדלק מסטר הילודאים הדוזים עפ' דין, והו' ק' – ולעבגין צ' – שכבת הדינה שפטרש לא' בינתה להספורות ולהדלק מסטר הילודאים המשמה תורה, א'ך בשאר י"ט, וגדיים לההמיאר כאחרה ביר' ט' – והראיה המשמה תורה, א'ך בשאר י"ט, וגדיים לההמיאר כאחרה השיטקה שהזכיר הדין. (וכן היבאי דמאייר). ובט"ז טפ' ר' רצח לימר שכנ' העת התופתת. א'ך דעת ר' הבנ'ר תם להדריא, רמותה להושיכ' עי' תומ' ג' ע"א ר' הד אמר. ואפשר שארת הדעה שהביא הר'ך הדיא הריבינו משלימים מבורג'ה, החולק על פסק הר'ך הדיא הריבינו מבורג'ה שם. ר' ע"ז.)

בבא קמא פ"ב א': מעירא תרבנן וזה גברא תילדא גבריא

גברי תילדא פטוקי, בגדי כהנים לומ' יישראלים אהא ר'היך' תילדא גבריא ליר' פטוקים כגד' כהנים אהא ר'היך' גבריא בגד' כהנים לומ' ויר' פטוקים כגד' י"ד בטלגנ'ם. אהא דצורתה לרמב'ם עפ' דמ"ש כגד' כהנים הייבו למלמד תלמידיהם, והא דצורתה לרמב'ם בעצמו הוא גנטא מהתמה הייבו למלמדם, לאו ליקרים מעתה למלמד אי' אל מלוד בעצמו. ועי' ר' ברמ"ב'ם לאלהוים, א'ך לאו ר' מלוד בעצמו, א'ך עקר' החילוק בין הנקנת בטילגנ'ם, א'ך אל ר' מלוד בעצמו, א'ך עקר' החילוק בין הנקנת עודא היל', שמר' ע"ה תח'ין ג', פטוקים, שבקירא'ה יידעו דע'נו ואה' העב'ן שבספרותה השבעוג, כי בצעיר מ"ג, פטוקים לטעמים עדיין לא יהיה א'ך שעב'ן נמסר להלעטמים מזינו וירבד ד' אל מלה' לאמר, וא'ח' ב' בטסוק – צ' אה' ב' נסני' ישרא'ל ועדרין ל' אל ר' עדרין אה' ר'שא ור'שא ור'שא ור'שא עדר הפטוק השלישין, ובג' פטוקים א'ץ א'פע'ר שאל' יהירה ב' ר'ענ'ן. ר' י"ך עודא תור'ה תר'ה, שטבלת ה'ר'ואה היה' להודיעם עב'ן שלם, עב'ן לילך עב'ן טוקים, ר'עפ' ר'וב בהמשך עשרה פטוקים א'א' של'יא' שטעל'ם עב'ן א'ין, וד'ך. בענין תמיות ר' הבנ'ר על הר'ם שהשטי' ר'יך' עטיר'ה בעב'ל קורא עצמן, עי' פ' ר'מ'ג' תקמ'א' שבtab' שtab' שtab' שtab' שtab' (אות מ"ה) שב'ש הר'וא לא קורא (מתורגמן).

כיוון ופטורה מלמדו ממכה ופטורה מלמד דהרי' כל ההיוב למלך וזהו משפטם למלמד. ובאה יותר דבל ההיוב למלך הואר ר'ק משפטם ביר' ריבין דין למלמד עמ' ד' הילמד ר' הילמד הואר המתייר למלמד. ובואה ייש לבאר הדין המגנא בראמ' דאסטר למלמד בשבר, ר'הרי' שמילוד הואר מה' שהתר' ר' למלמד מקרם, וכל למלד שלו הואר בתנאי למלמד א'ך איך ליטול

לזעדים ר'לך כשבגמ'ר ה'ז'ר'ב, ש'ג'ר' ש'ג'ר' ל'ב' – ע'ג'ר' ב'ג' – ע'ג'ר' ב'ג' – ע'ג'ר' השער ע"ב'ר מ'ה שמילמד.

בירורי הלכה

בעניין הבשר על אורור לפסה

יום ה' לסתור "אייש טהור" ומש'

כבוד אוד המזרת מדרבנן ראמואן, שלשלת הייחוס, רב הראש ליישען
דראשין לעזין הגאון דניר אליהו בקשנו ודורון שליל"א

והגראה לומוד דבלטמור לאחדרים יש ב' קיומי מצווה, אוד הלימוד לאחדרים, ישור מה שמעט מஸורת התורה לדורות, ועיין רמב"ד בטה"מ שנגנה לאו בפ"ע תשבח את הדברים אשר ואו עינך. והנארה זילענץ מסורת התורה הרי במלמד לבן בנו ויש באן המשך של ג' דורות שעלה מוסורת ברדיי הוי קיומ טפי בדין מסורת התחורה, רק הר"ם סובב דמצאות תלמוד תורה עדיף ממצאות מוסורת התורה ובימור עס בער יש יותר קיומ של תלמוד

בארצאות הבירה ישר הרבהם לאכבר אווז בפסח, ובונדקאים אוטר אחד אוד סדר שאר אין שם שום שטה או שענורה. הרבעים צדיקינות מתהילים לדבורין קודם חדג פורים ובדוקים הכל של שעבה נטעורר שלאלה על כשרותו של אורור להג הפסחה. לאורי הרגיל שעקנים בתנויות באמירקה הוא מצועפה שם כמה ריטמניים. אודה הויטמיינעם שנותגנים באורי ובקרה "טמאן" - *Thiamine* ויטמיין המייצרים בארכע מלקמות בעילם - שיוריין, גראמיין, סין ריאפאן. בשוחין וגרמנינה אומרים שאין שם בהל ביטמיין זה. בידך באל, אפיול, כשמשתמשים בהלה בשעת הייצור, ומכבשיהם כל הוגמר עם בהל, בסוף הייצור לא נשא שום מHAL ומיליא, כשהמהמהן שום שום כהה הרא אמרת לדביריהם אבל לרין יש בה השש חמץ לפסה מפני שאפשר לטוטן אסור.

יש מפעעל בסיכון שיעור מוחת השגגה OU ועם משותשים בגולוקואה ליעזר הנטמיין. הגלוקואה הרא ספק חמץ מפni, יש מפעעל ביפאן שעוגר אם נעשה מהמשת מיני וגן או לא. הימיטמין ובכלל לא איכפת לנו אם הנטמיין שמשמשים בכחל ביטמיין והוא שדההלו הוא בשאל אין שום מהמן או מונט. מהר שאנטו בודקים הרא מחדך ביטמיין לפסה. בפועל אוד בארכות הברית הם מערבים כמוי. לא טימיגניין רשיוחים ויתרובה למפעלים מלמדים קדים של מודרין, התלמידים הרא יכול ללחוד ריק ומקין שילמדו האבל קרא דמלמדותם לא מיורי בילדות של מהודרין, ובזה הלא יש קיום לכל בו ריק מה דתביב את בנים רינו בפושוט. ונראה דיבור דין קיום לימוד תורה ומהודרין לבן הרגיש הר"ם כל חכם ומישראל.

ר"מ היל"ב בשם שעחיב אדם למלמד את דברך הוא חייב למלמד את בנו בנו שגיא וולדעטם לבניך ובר א"כ למלה נטהה על בנו ובנו להתקירם בנו לבן ובן עכ"ל. מבואר דרבן למלך לבנו מלבן בנו - וקשה דבכ"מ אמר'י כל המלמד בן בנו תורה באילו קיבלה מהדור סיגי, הרי משפט דעתך טפי למלמד בנו וצ"ע.

אליהו בקשן דודו
הראשון לערן דוד אשי לישך אל

ב"ה, כ"א, אב, תש"ס

לבבך
הדר"ג אברהים יצחק ישראאל שליליט^א
ראש מחלקה דומר גלמ. ע.Ο. ארה"ב, השלום והברכה,

הנורן: ארץ בפסח לנוהאים בו הידר

ברבד שאלתכם על השימוש באירוע בפסח למספרדים הנטוגנים בדור
היתר לאחד בדיקה, עקב ההורמים הנוטפים לאורי בגלוקוז העשויה מהמשה מגן
שוננים. אם יש וושע שבירקים האזור גלולויה העשויה מהמשה מגן
או שיש בהן חמצן במרכיב הבברקאה, אין להתייחס לאורי בפסח לפחות לפני
shedbirka העומדת בפני עצמה אנהגה מעורבת באורי שתהטט בשישם, מה עוזר
שהמוני בפסח אסור במשהו. באוצר מבריקים האזור בגולקרזה, מנקנית
ומהדרים לקבנות אורי בדגשך לפסח מעמעם זה.

באשר לאור שיש בו תוספת ייטרינעם שיש בהם דחשך בשל חמצן,
אמנם מסתבר שהכל בטיל בטעמי הפסח, ולועת מכך יש מקרים לחתר
את החושר האיסור חמץ בפסח,อลם לבתיהם רביים מבני עדרות המהורה
חוישים להונאות משהו בפסח, ואארץ לבתיהם יהילה גם לסתורים לא נוגאים
להתזין.

בארץ הציבור הזהר ומורע לך שיש לך נאות אורד בדכשר לפסה,

זה מה שיש הברקה והם משות שגם האור נקי יש בתו איריה שארודם
זאתו בשקיות, יש שАвтоו מקטם ואפלו באורה מברנה אורהיק גט קמפה,
ריש חSSH של הערובות מטה בפסח, שהרי הקמה טרם בעשה זומץ שיתבטל
שבשים יירחין בפסח כבשירחן הארץן.

לכאלה לי שיש להודיע לצייר על ההורשות של בברקה

בלוקה מומני דגן וכן כל חSSH חמצן, ולדאוג להכשר
אורד בשר לפסה שאיין בו כל חSSH חמצן שנארה בשמיריה, לפסה, כמי שארו
נדגים בארי במקומות טרי אפער להחשג אורי בהבשבר. אם אין ריבעה במא
مبرיקים האור אין להתייחס. אם האור אין מבירק רק ייש השם ייטרינעם
בערובות חמץ בדיעבד אפשר להתייחס, על כל מנים לבתיהם ברוד שיש
לאור בשער להדר בדיעבד בשהגאה.

ביבכה

אליהו בקשי דודו, חזון לציין הראוי לשאל

השאלה היא אם יכולים להשתמש באירוע זה להלשתם לפסה
א. קודם היג הפסח כדי לאוכר תון היג הפסח עצמו. ב. בdag הפסח שטף שטף קודם dag
הפסח האורי מטבחו שעשה שטף במל בששים מושום
שהוריטניים מעורבים במים שטפלים האורי בתוכו, וכבר אין אמרם
חמצן הדזר וגער ואסור במשהו בתוך dag הפסח חמץ אסור
בmeshro ולהאורה יהירה אסור לבשל האורי בתוך dag הפסח.

"יש ימלוט להזמין אוור ליל ציפור ויטרינעם ולאורו אותו עם הכהן
כ"ש לרפסח" אבל בבורנו נגרן כאן כבר כמה שנים שמשתמשים באורי בלא
השגדה לרפסח"

השאלה מה לעשות לכתהילה בענין האורה לרפסח ואם צרכנים
לפרנס איסור על סתם אוור מין השרון לרפסח בראצונה הבירית. יש רבנים
שתחירו האורי לרפסח על סmek שומט עלי ציציר הצעובת ויטרינעם אמר
שאן שום חSSH של כל גל ייטרינעם. המציגות הלא שבעבשי אין בהל
בריטניינים אבל בשעתה הייעוד וראי שדהה שם בהלה. יש יכילת לטרד
הטעחה על אורד לרפסח שייהיה ביל ויטרינעם אוור זה המשק ובודקם אורה
לאאנן בספרדים. בעתה, רוב הפסודרים קונים אורד מן המשק ובודקם אורה
קדוםdag הפסח ואננים ירעין שיש של מטרות על הצפוי של ויטרינעם
על הארץ. ומילא אנן פוגים להארן לצירן לטבס עצה מה לעשוה הן
למהירה והן בדיעבד."

ברכת כל טוב

אנדרט' יעחק ישוד אושעל

ראש מוחלקת חזמורי גלים UO

מild בברכה אהונגה; 4) שידוי זמן רב בין אכליהם לסעודה הנישואין וביניהם מסחרם הוהה יקווישין, ערך דעתו מאכול ומשותה.

1) ריבים הנאכלים קולם הסעודה – שיטות הרשב"א

ויל' הרשב"א בחדורשי (ברכות מ"א): וצדין יש מדה ר' שלא נתרעשה והוא דברים הבאים לפני הסעודה שעשו פת אהודיה לפיש' שלם כדברים הבאים לאחר הסעודה וטענה שלם ברכה לאחורייהם, או נאמר שהם כדברים הבאים בחור הסעודה שאך היה מתחמת מצערדה שאך הם משערדים הגוארה וגורמים ברבביום ולפיכך אף הן אינן טענים ברכה לאחורייהם. ולפי הסברא הרשאשון עיקר שכל שהוא קודם התעודה אין מצלל העודה כלל.

וביל' שהיא המהילה כת בירושמי (ברכות פ"ו ה"ד) אמר ר' ר' דangan דהמץ לרבנן מלךין לריש יראה ואוכלים ענביין בסוף לא ביש בעתו לא יכול פט. פ', בהודא, גרא דלעת ר' זעירא כל שביעתו לא יכול פט ע"פ שאכל ענבים קודם שיתהיל בענודה הריה גרא אכלו אבל מה שילמי (שם ט"ז הל' ה') רבי בא בדי דוב פפא בעי אהן האכל אמרו בירושלמי פט תיא מהר מברכה עליה דסילותה בסעודה, אם ציריך לשולח סולות ובעדתיה מיכל פט תיא מהר מברכה עליה דסילותה בסעודה רבען דקיקרין פשטיין ליה צאך בסוף, וככ"ז עקר. עכ"ל. ומה שילמי הצעה נקרא מושה פריש הווא גני מאכלים הצעה מלךין מלחה ונקרא מושה קדריה (ביב"כ) דמהה"ש סייריאן) ובפיروس מבעל ספר הדרים כתוב שהוא סולת מושל שברכו בפ"מ.

סער

בזין האוכל מעי מתקירה קולם סעודת הנישואין

סימן א'

האוכל מיני מתקיה בגרא עונגו, פט הבהא בכינין, הוהנה קודם ריסיא, או שורה מני משקין בבית גמיטה שעלה קודם סעודה הזינו דמונגה דמלקה הילקום: מה' דינן לעניין ברכה אהונגה

אם ציריך לברך ברכה אהונגה מיר גמר אכילהו או לא.

ב) אם לא ביריך מיר ונוכר בחרוך הסעודה, אם ציריך לברך עליהם ברכה אהונגה לא.

ג) אם ביריך בבר בהמ"ז, אם ציריך לברך עליהם ברכה אהונגה או לא.

אתהיל בפס"ר בשיער א) של דהסאללה:

ברכה אהונגה עלייהם מיר מבוגר אכילהו או לא.

ומתבאו מהרש"ב א' אשינו מחקין בין דברים הבהאים להיא לא גרא הacious לה בין דברים שמעצמן גורירים תאota האכילה עצפ"י שהאכל האכל להענו, ראל"ב הלה לו לפרש שיש מהה ואכילה האכל רבל רבלים קודם הסעודה כדי, לגרר תארה האכללה, או שסיבור שמך התעם או כלים קודם הסעודה כדי, לוגדר תאota האכללה מה מהו אוותם ליפורות והאנבלים בתוך הסעודה שלא מוחמת הסעודה, פ"י שלא באו לפלוט את הפתת אבל הם מטיסעים להמשך את הלב לאכילה.

שיטות דהא"ש

אבל הו"ש זעה אהות אמו – חול' בפ"ע"ט סוף סי' ב"ד זילנד' א"ל דאין שלפני המזון ביזן שבא לפטונה בגין מעשים ולהמשך אכילה שנעפרים בטהמ"ז, או דילמא הם כדברים שאינם שיכים לסתורה מהמתה היגמוראים הללו: 1) שנאכלים קודם הסעודה; 2) עיקר אכילים ושתיים הם להונזג ולא לנגר תאות האכילה; 3) שניים אכילים ומחהיב לדברים הבהאים אהה הסעודה קודם בתמ"ז ומענין ברכה לעניהם ולבאה לאכילה.

להמשיך הלב לאגילה הדם כחילק מהתעודה וגופרים בבחמ"ד, ראמ אוכלים לתעוגה ציריך ברכיה אוחגינה, ואינו גורי, בטעוגה המתאכליים בבחמ"ד, ראמ אוכלים שדים פרותחים את המשיים וגונדים לחיים דלא לאגילה אף שבוגת האדים והוא לתעוגה. וכארורה שיטה זו היא דלא ברכיה אוחג שוכב קודם התעודה איגילו אם שלעלם ציריך לבך ברכיה אוחגנה אמרה שאוכל קודם התעודה איגילו אם מכוון למשיך הלב לאביבלה, ודלא שוכב שטולוי בעזלת האביבלה ולא בסוגה האובל. רהמ"ב (ט"י קע"ו ס"ק ב') הגzik לדביר הגרא"ז לאין יין וצ'ל בזין להרבה ראשגנים והרמ"ז, והרמ"ב רפסק דעריך לרברך ברכיה אוקרגונה שלגני דמיהן נפטור בבדמ"ז, והרמ"ב רפסק דעריך לרברך ברכיה אוקרגונה על ב' בסותה הראשותה, והרמ"ז והרמ"ב רפסק דעריך לרברך ברכיה אוקרגונה

אהרונה על היין ששורה קודם ההזונ, הרא"ב שטוהה בחור המזון, הרא"ב בגאותיו על בעל ומארו סובר לבוך ברכיה אהגונה עלי' היין שטוהה בתוך המזון, וב"יה רעדת התות ריד, רהוו, עז"פ (ק') פסק ראמ אגו שטוהה בהזון ציריך לבוך ברכיה אהגונה, שיטת היין שבוגה, ר"ש (ברבוח מ"ב): "אטילו הבלתי אחר בט"ז איננו גוטר אה' היין שבוגה, הסעודה, ומשמע שעריך לבוך ברכיה אהגונה, ולהיש מהתרם שם להבדין קודם גט"י דאו הדוא ציריך לבוך ברכיה אהגונה ולא גטו"ז אין שבוגה המזון, שיטת ההינון הוובא במ"א (ס"ק קע"ט ס"ק קע"ז) שאיפיל האובל מליה בתוך מזון לפתחה מתאות המאצל ציריך לבוך לפכו ולא לאחין, ומסתבר שאם אוכלו לפחות מזון ציריך לבוך ברכיה אהגונה:

ובש"ט ס"י רצ"ט סע"י ח' משמע מהמחבר שאם הבידיל על הבוט ולא שטה יין בתוך הסעודה שעריך לבוך ברכיה אהגונה, א"ב די' לנו אם בחרא"ש בשעה יין לפני המזון בהחול ששותה להזונה אה' דילב נג'וקט בחרא"ש לבוכיה או לא, אלא שרכיה אהגונה להזונה אה' דילב לאכילה אבל לא בשותה כוס של התבילה שהיא לאזבנה, רה' באבל לצלענגן שלא לازוק המזונה שעיריך לבוך ברכיה אהגונה עז"ז, כמ"ז א"ג, קע"ר ק"ק ייא"א שבב השם הטור ס"י ערב במתה שברא לאלה המשיך תאות המאכל השובם לאבוק דנטורה דנטורה עז"ז, קע"ב ברכיה אהגונה דאו בום של דונגה היא קודם סערדה, רעא"ק שאל שטה להגנתה על הדא בום של דונגה היא, מ"מ איה מיליא רידיה עבד, וגורים להמשיך הלב לאכילה מבלוק הסעודה היא וא"צ לבך ברכיה אהגונה, וכמ"כ המהו"ע ולדא כהו"ש א"ג ער"ע...
שיטה גיגרא"ץ

הזהם סילק מילאול ואותם דברים אינם בכלל הסעודה כלל הילך אין בדמ"ז פטורן אבל דברים הבאים לבוגה הסעודה בגין ריין שבא לאגילה ולהמשיך לסעודה הון ונפטורי בבדמ"ז עב"ל. מתברר מדברי הרא"ש שזרברים הבים קודם התעודה להמשיך הלב לאכילה הם מכלל הסעודה והחמה"ז פוטרת, וליקין מסק הרא"ש עז"א זע"ל ברכיה אהגונה לאחד שתייה ב' בוטות מהד', מיטות, וחלא' בגדעה הר"ג, ומינה דאן שאנו שיטה אותם להיא לנגרד מזאות דאבילה כי אם למוציאי עיפוי' בנהשבים בדברים הבאים לגורר תאות דאבילה. ריש לדוחה כי המוציאי היא שישתה דורך הירות בבני מלכים ששותותם קודם התעודה להמשיך לשודרה.

אגמן מה שפסק הרא"ש (שם, ס"י, ר"ד) ריין של קידוש והבדלה פטור מלבד הין שבתוך הסעודה וא"צ לאבד ברכיה אהגונה על מה שטה, ופירש שם הקרבן בתגאל ס"ק ס' דודא והוסיט הרא"ש עז"א זע"ל ברכיה אהגונה על מה שטה שלכאורה מא"ז דודא מושנה איה מושנה ציריך, שאם ציריך לברך ברכיה אהגונה אמרה שטה אין יכול לפטר את היין שבוגה בתוך הסעודה ברכיה שבירך על היין שקדם התעודה, אלא שבל לדודש ראנט לא ישתה יין בתוך הסעודה א"צ לבוכ ברכיה אהגונה על היין שבוגה קודם סערדה, רעא"ק שאל שטה להגנתה על הדא בום של דונגה היא, מ"מ איה מיליא רידיה עבד, וגורים להמשיך הלב לאכילה מבלוק הסעודה היא וא"צ לבך ברכיה אהגונה, וכמ"כ המהו"ע ולדא כהו"ש א"ג ער"ע...

הטעודה שטעוגים ברכבה לטעיהם ולאחריהם, ו"מ"מ אין ראוי לברך לאחריו מיד עד שעיבוד מהן מברך ברכבה של אהיה ופיטר אורה ואת הריק שאמל בטיבור וכן נגנתו והגדת עכ"ל, ובמהור כה'ג'נ'ון. אמן צ"ע דהרב"א פסק שא"צ לברך ברכבה אהינה על הין שבתוך המזוןقبال הדבאים בתוך השורה של מזון ראית התות' לדין ההמלמד רב חד ביריך אבסא קמץ ואבסא דברכתא וקמץ מפרש ראייה ותות' ברכיך בסכת' שבתמי' וכש"כ יין דאיתו נמי למין, והעתהך ואלמא לא ביריך אבסי ודקודם דרבכטה משום דרבכיה הפסקה וכו' ראייה הפסקה מושם הפסק ברכבה תיפוק ליה ברכלה לאחרין דאי ביריך עליה לבטן מ"ש משוחה הפסק ברכבה תיפוק ליה משום וככין ובריך עליה לבטן הו' גמר שתהייה ואידך בעי בירוכי, ולפי מש"כ לישיב דעתה הרשב"א קשה להבדין ראית התות' דגניתה שצעריך לברך ברכבה אהינה על הין שבתוך המזון אעפ"כ אינו צריך לברך מיד כיריך שיעיטה מבוט של ברכבה יבריך אחרין ברכבה אהינה וכיון לפטר את הין שששתה בהרד המזון, ומכאן מטעם שסוברים לבאגורה יהוננה יוכיר לפטר את הין ברכלה אהומה, או ציריך לביך או שבעין הין פטור הין ששותה א"כ בסבירה הרא"ש ס"פ ע"פ, ואול' כל' שסוברים דאם היה לביך ברכבה אהינה על הין שבתוך המזון ודאי נכו' להמתין עד שיישמה בוט של אהינה על הינה, ובמה'ג' מפטיק בינהם, ובמה'ג' ההגה גמר שותייה ההאשונה ואין ברכבה כיריך דריך ברכבה אהינה אחות על שתייהן, ז"ע.

סבירם ליריכא

ויע' הסיב דעתה היוזלמי דהירושלמי בפ"ז סוף ה"ה באחן האבל סילת ובי' אירויimenti עמי של בוגה לאכל סוללה לפניהם דהטעודה לפטרת להמשיך המאבל אלא לא הדינה כוונגה ריק לאכלי הסוללה אך בעת שאוכל נתיחסב לאכלי פת ובה מסק שלא פטרתו מברכה אהינה שאין שיריך שיביהם לסתוריה, רשם בסוד"ז אירויിം שאכלם לפטרת.

ונבנה פירשו בהירושלמי דוחק להילק בין הדבקים כיון שעארו הלשון ממש נאמר בסוף ה"ה ובסתום ה"ה, ומהיכי היה לחלק שבחד' אירויം שאכלם לפרטת ובחד' האכלם של אל פטרת. ובידי לישיב שיטת הגר"ז שמהלך בין אוכלים לנגר האכללה שלא יקשה עלי' מיהירודאי מוטב לזכור שהירושלמי ב' המקומות אירוי' בשלאל אכלם להמשיך הלב לאכילה ופליגי אודודי כמור עפ' הדושב'א.

ישוב לתמיית העורך השליחן על הרשב"א

אם נאדור העיזון אינן רואה מוקום לתרמידו מב' טעםם: א) שרהרשב"א יפריש וברכן הטרפה ובן פירושו בתוס' שאמען מהבריה'א הוה את המתלהת וסועודה, ובן היטיב, אבל מה שאוכל קודם הטעודה אין שיין וההתפשטה בסדר הדסיבה, אבל מה שאוכל קודם הטעודה אין שיין להטעודה. ואפלו א"ת דוחק כיין דהרב"א בחידושו לא הזיכיר דבר זה, ייל' דהה'ג' וברכן הטרפה שלפני המזון פטר את הטרפה שלאהר העיזון, אבל אה'ג' שהחיה'ב ברכבה אהינה אחור' אבליה הטרפה שלאהר המזון, ובן פישן שגנתיה'ב ברכבה אהינה על הטרפה המזרה המזון, ואט נפשן לומר שכירן שלפניהם איננו יכול לאכל לאלהר הטרפה שלאהר המזון כמו' ה'ה'ג' ברכבה אהינה, ורק כיון שאנו בא לলפק את הפטה כי אם ליקינה פ' ע"ס סי' כ"ד, הלא כמה וראשיגים הולקים עלי' הדמ"י, הרמה'ג' וה'ג' מסתימות לשון הרגמ'ב'ם שסוברiscal מה שאוכל או שותה לאדו' הטעודה ציריך לביך ברכבה אהינה וגנור נפטר ב'המ"ג', ולידיה ר' יברך ברכבה אהינה על הטרפה, שלאהר המזון. ז' ו' תשובת הושב'א הובאה ב'ב' סי' הצע'ג' שאלת מה לה ברכן הטרפה ואחרין אם יכול כו'ה'ת, תשובה. כל שאכל מילת ציריך לביך ברכן הטרפה ואחרין בר'ה'ג' פטור הטעודה ר'יאנו מסיע בטעורה כל והרי זה כבורים הטעודת המה שטעורה שלאהר הטעודה לאכלי מיני מתקקה קומס טעוזת הנישואין

דאין פרנס את המשנה (ברבות מ"ב). שנינו דטרפה שלפני המזון פיטר את שלאהר המזון, ופנ' המזון הוא קודם גט'י' והגמ'זיא. ובכח'הן כן הוא דאם לאחר דהמוציא לא שיריך ברכבה לטרפה שהרי הפטה פטור והל'ג' מוגרא להדי' ואכט'ל פטורת לעפני המזון א"ע ברכבה אהינה משום דזה שיריך לסתוריה ובמה'ג' פטורת, וא"ל' שיריך ברכבה אהינה מה שיריך שיפטר את שלאהר המזון הוא ביריך ברכבה אהינה.

ויע' הסיב דעתה היוזלמי דהירושלמי בפ"ז סוף ה"ה באחן האבל סילת ובי' אירויimenti עמי של בוגה לאכל סוללה לפניהם דהטעודה לפטרת להמשיך המאבל אלא לא הדינה כוונגה ריק לאכלי הסוללה אך בעת שאוכל נתיחסב לאכלי פת ובה מסק שלא פטרתו מברכה אהינה שאין שיריך שיביהם לסתוריה, רשם בסוד"ז אירויിം שאכלם לפטרת.

ונבנה פירשו בהירושלמי דוחק להילק בין הדבקים כיון שעארו הלשון ממש נאמר בסוף ה"ה ובסתום ה"ה, ומהיכי היה לחלק שבחד' אירויം שאכלם לפרטת ובחד' האכלם של אל פטרת. ובידי לישיב שיטת הגר"ז שמהלך בין אוכלים לנגר האכללה שלא יקשה עלי' מיהירודאי מוטב לזכור שהירושלמי ב' המקומות אירוי' בשלאל אכלם להמשיך הלב לאכילה ופליגי אודודי כמור עפ' הדושב'א.

פסיק בזמנך רב בירך שבערתו לאכלי המשורה לא דינה הפסוק ר' דמיישן שיביך להטעורה, והאר"ש העתק ג"כ" בדברי הוה ו מהן זה הפק שמיין שלגנער המזון פטור את היין שבתוך המזון, ועלפלו לא שתהה יין שבתו את הבני מעזים ולהמשין את דיל"ב לאכלייה – ברכה אהונגה. ובא לפתחו את הבני מעזים ולהמשין דאלכילה לבך ברכך אמרה, אכלי בנירוז דילן מודח שאליכם מזון רב בתניתים (בפי) הק"ג והמחרש"ל) וא"כ יש למלמד שאליכם מזון רב בתניתים א"כ לברך ברכחה אהונגה.

איבורא שעודו את הואה מר"י דاضער דרכונתו לומר שפעטר את

היין ששונה לעבי המזון, והביוא ראייה מלה מזון ישבנינו (ברכות מ"ב). וברך על

היין לטני המזון פטור את היין לאחור המזון ובש"כ הילך שבתוכו המזון הלשנות עדיף מלשנות, עורייש בדבוריהם. וא"כ אין לך סוכו אליך חזישן ורока יין ששותה סמוך לשוערה פוטר ולא מה ששותה זמן רב קודם הסעודה. אבל אנו במשמע דבידיהם שעוזר מוחלת דרכיה מארקה מארקה מארקה יין ששותה סמוך לשוערה פוטר ולא מה ששותה זמן רב קודם הסעודה, ורידייתם דרכיה מארקה מארקה יין ששותה לשוערה שחוורו מושתתת דבידיהם ובשנתה הדין

וממש"כ בתהלה, ורידייתם דרכיה מארקה מארקה יין ששותה לשוערה שחוורו מושתתת דבידיהם ובשנתה הדין מארקה מארקה יין ששותה לשוערה שחוורו מושתתת דבידיהם ובשנתה הדין

קם דינא מהראיה השניה, וזהה רקל שיורי מקרור ולא שינוי דיל"ג.

והנלבען"ד לימור שהנתוט, ושר"ב אירוי בברך על נידך שלפנין להזון

שפיטר את היין שבתוך המזון, וביןין שמתה בתוכו אהות נטפרים כי טטריות

מיישר שיביב להדרי והורו בשתייה אהונגה. ובבה"ג שותה זמן רב קודם

הסעודה אם דעתו לשנות בתוך הסעודה א"כ לברך ברכיה אהונגה על מה

ששותה קודם הסעודה. אבל אם שתיה יין לעפי הסעודה ולא ישתה בחרך

הסעודה ולענין זה לנו ראייה לא מ"ה"י ולא מהמשנה דברכוות, אם ציריך

לברך ברכיה אהונגה או שנפטר בברכו"ג, ואין לנו אלא דברי הר"א"ש בסוף"כ

ע"פ ס"כ" שבחות שכל שאכל ושותה הנטה מיעדים ולמה שרך הכלב

לאכלה הוה כבדרים הנטה מזון והחלה באילו דילן מודח לשוערה ריש להדפיס

אליכם בחרך הסעודה, אבל דריינו דילן מודח באילו דילן מודח לשוערה ריש להדפיס

באליהו הוה כבדרים הנטה מזון וזה לאכלה באילו דילן מודח לשוערה ריש להדפיס

ואפלו לדעתה הר"א"ש שלציריך לבך ברכיה אהונגה שחיי כתוב

הכלך בגאות דינא קידוש והברלה שעיל שאלחן א"כ לברך ברכיה אהונגה, ראו

יל"ל שמש"ך שייבי לדמסטרה, משא"כ בידין דין שאכלים הנטה כדי

אהוד ריש שמסיק רוכ בנתיהם ובנתיהם עוקר דעתו מלאבל ושותה אין להם

יתר שודם מקיימת הדאי עלמא וכי הילא דמייא חטוף ואכלה וכו'.

ואפלו לדעתה הר"א"ש שלציריך לבך ברכיה אהונגה שחיי כתוב

ולפניהם והצעים להמשיך הדינן, דכיוון שהבאים

וישוט דזה דילן (ס"ק ב"ד) ר' שלפני המזון, דכיוון שהבאים

לפניהם והצעים להמשיך הדינן, דכיוון שהבאים

שעודה, וישוט דזה דילן, עכ"ל, וכ"ב העורך בשלוחן (ס"י קע"ז ע"ז ע"ז) היל'

דסעודה אבל מל"ה לא, עכ"ל, וכ"ב העורך בשלוחן (ס"י קע"ז ע"ז ע"ז ע"ז)

ופישטא בשבח בסוגתין לאיזר קידוש השלוחן (ס"י קע"ז ע"ז ע"ז ע"ז)

שכמ"ל קזר ליטול רידיהם וליאל כל פה מתקה והשארם ובעדתם

הקידושה היא במקום סעודודה והכל הוא מאהמצעודה, עכ"ל, וכ"ב ההדי' אדים (ככל

מ"א, סע"ד) אבל מ"מ בגין (ולעקדין), לביבותה, דיסא) ולא אבל ממיינים אלו

ההוו והריך הא שיפסיק הרבה עיר הסעודה ציריך לברך ברכיה אהונגה,

עכ"ל, וריך מהם לנידון רידון שציריך לבך ברכיה אהונגה לברך ברכיה אהונגה

ומירן שאכל או שותה.

קושיא על מסקם של האחדותים אם איןנו אוכל דבריהם הגוררים את תאות

האבלה ציריך לברך ברכיה אהונגה – יישוב לזה

ואך שע"ש ס"כ שמטעם זה א"כ לברך ברכיה אהונגה על ב'

הכוסות ששתה קודם הסעודה, אך ש渴ם הרטות הנטה סמוך לשערדה

ובפסיק באמירות הנטה ונפטר ברכיה אהונגה, ייל' בוט וארון שאגי, שישבו אצל

לבך עלייר ברכיה אהונגה, והוא בוט של קידוש שבבא מהמת דאנדרה, אבל

ויקבעו עצם לסתוריה, וגם מודיק מלשונו שב' (פ"ע ס"ה) היל' הילך ברכיה אהונגה,

בענין אוד לא, וכן מודיק מלשונו שב' (פ"ע ס"ה) היל' הילך ברכיה אהונגה,

על היין ששתה קודם הסעודה, ומושעתה מביבים ברכיה אהונגה און רון בנתיהם, הדא

לו"ר" ציריך לבלחה מביחב"ג לבירוד ולא חילק בין אם בינו סמוך או רחוק

מביחב"ג ובכח ביבח"ג שברך ברכיה אהונגה, אין שברך אהונגה און שברך

הסעודה ואצל ברכך אהונגה על היין ששתה, הרי רואים און שאכלי

הסעודה על שולחן, ייל' דבוקט זה המשותה כוט של הברלה, ובאנער מבריל על

בז'ון האוכל מניי מתקירה קודם סעוזת הינשואן

בז'ון האוכל מניי מתקירה קודם סעוזת הינשואן

סא

שולגנו כי אם בחרור אחד אינו שירק להסתעורה כל אלל לעגין אם שזה באקדאי בהול רעהו לשורתה בתוך הסערודה א"צ לברך אל ברכיה אחורנה על מה ששתהנו ולבא ברכיה ראתה שישתה א"פ שאנו סמוך כ"ע לטעודה במושדיין ממד ברי ייחוגן, רצע"ע.

עוד משתבר דאספר לאם היינו אומרים של אלל כדבריהם וגם באינו אוכל סמוך לטעודה זהה באתלהה וטעורה כיוון שעבילה מועליה וצוכה להסתעודה הינתן רזוק לא הצעיק בשום דבר בינהים כי אם ירישים עד שיוחלו הדסורה, ול"א אפי' הוילך ממקום למקום וילומשך שתיתו, אבל אם ילכו לנווה זאת או לעטוק במלאה או תפלול וילמדו בגותיהם, או נקרוא לאגילה שאכלה קודם מנהמות או עברותם, ורמו כן בידין דידן שאוכלים אס גמור בסברת הגער"א ב"ד"א ב' למאה קצת עקרן רגילדות ומחיה ללבח והעודה וגופודה ההביבליה, או נחשבת לאכילה שקדום ולא לאכילה שקדום לבך, ואפער שגד גודלי האחרנים בוינגו לזה.

שוני מוקם

עד כל הג"ל יש טעם גוטך לזריך ברכיה אחורנה על מה שאכל ושתה קודם סעודה רבין שאבל שפרי מאוד ואפילו בה"ג שיטרין שפסקו ברב שתה רבין שפראם המשוגדים ברכיה אחורנה, הר"ג ג' שא"צ ברכיה המוקמן אמר שפראם אמר שפראם מהנה אמרה שאבל, ובין רבעים אמרה שאבל והוזר ומברך ברכיה מלכיביה אמרה שאבל, וכבדיריהם פסק הקהבר בשלהנו הטהור וככל הוגיל משוגדים מואבים קבלת פנים של התהונן וככל הולכים להדר עני לאלים הוהופה, וילפי פסקוק של המחבר רדא דיביבות שבאכל, ונטע"ט שאגון נהאר לזרקן בשטה התהונן וזהרעניטם שהתקה כו"ה ובידים המשוגדים ברכיה אחורנה במקמן בשחוור א"צ לבך לכתלה, ושלגיני מוקם אפילו ברכבים שראיין טעוגדים ברכיה אחורנה במקמן הולך כחדחת הדעת שאזור לבך ברכיה שלפנינה, אבל א"צ לבך ברכיה אחורנה אמרה יעורייש ברכיה אלל סעוזת הרמב"ם שמלשון שם משובש קצת יאינו מבואר כל צרכנו.

ויראה ליש בענבורא דיזין גס הא"ב ירדה דהוה שינוי מוקם, והיל' רדי' מס'ב הדתוט (ברכבות מ"ג), "ה" בא להט יין כו"ע א"ט של אל' א' ברך לעצמו אחד מברך למלים, אע"ג דין שלפני המזון מטה' יין שלאזר המאז פירוש, ב"ש זה שלפענוי הוא שאבי הכא כיין מוקם א"מ מוקם, פירוש, רהו' בשיינוי מוקם, אע"פ' ששותם עבשין באות מוקם ששתו בחדלה, כיין ספוק ברכות לקילא נהגו להקל אבל ודאי שיש לצופם לטעומים סעוזר לעזיל לזרוך ברכיה אחורנה וילצאת מידי חיש ברכיה שאינה צרכינה. וגט הדרמ"א כחוב שלכלתלה לא יעקר ממקומו באלא ברכיה דהיסינן שמה ישבה מלחזרו לאכבל, ואך שעג'ע סיטים שם י"ז אן הוא משער ש�פרשר שפלויג ברברי הרמ"א עכ"ס סיטים שם י"ז אן הוא מקצת מבראים בודאי נבו' הרביה מסתבב באדרך מוקם ובפרט אם לא דגניה קצתה רעתה דמתה לברך ואין להויש לברכיה שא"צ כי נוכך להזדה רעתה דמתה לברך כהרבב"ס רהガרבים דפסוק רבכ' גוטי משמע אומצה מפחחה בתרו צרך בהרוא ובצינור הרוא ממש באורת ציר שבסטר הפסבה, שבתוליה אנו אוכליין ושותין

רבנן
רבנן רביין
אב"ד רפיין

בעין חלב וגינה עכ"ס

באופן אראי ואחד"כ קובעים אנgo לטעורה, ולהחל על אשוגנים המכ"ל, הרה כשרנו באהר הדור עצמן, בשיער לדין שהוא מזרך להדר או מקרים אע"פ שהואר מוחלט עכ"מ, ובאייר ו"ש"י אף ומ"מ דמיון לאיגרא מוחרן אם הקבלה פגמים הוא למטה והוופה היא בקומה שלישית או רביעית ואין שום רשות רDISTה הורל לבורי השמהה ואדרהיהם שבמקומם שמתבונת מידי זהה מבית ליבת ראל מהדר להדר בהדר בתייה, ולא בתאי רוק להעהר).

איבוא שביריתא זו קשה על הרמב"ם והאגאנים שבסקו דישוי מקומות מודיעינו לביך למסטר עמה ששתה, ולמה קותי בברית שצרכיהם לרבי הנייא הואר משום דלאו בניי אעפ"י, ובאייר ו"ש"י אף ומ"מ דמיון לא העמרי גיבינה ובתינה שעהורה מוחלט טהור מ"מ דמיון שהיהה בו קצוץ הלב אמר שא שלא עמהה מענה הגבינה ונשאר בין נקיי הגבינה ולכך אסולה חז"ל.

והחותם, ההקשעו ע"ז ובו הגו שרטה לערב חלב טמא אם יודע שלא תחמוד מונגו גיבינה, ומשום כך באיר באופן אחר. והאהרונים ישבו דבר, ריש"י דמיון שמתהילו החלבו הגו לשתיה ועייר ב"ו וא"ח רשל"ש לעשות מונגו גיבינה. ונאמרו בתנ"ה. ומולע שמעה העמלה נמלך לעשיות התנות' (פסחים ק':) בדשחה קדם הטענה ומולע על הגבינה באיטור וברבב"ם ריש"ו העבירות קודם שבעוד העתים צער, המאיר בשושעה שותהו אין דעתם על הסעודה כלל, וכובנה דהו נמלך. אמג און באנו למזה זד דהו נמלך שוו לביך לצרך שערת התנות' (פסחים ק'':) ובשחה קדם הטענה ומולע על ברכה אהרגונה א"ע' פ שישייתה בתוך הטענה, ואנט מורה שההקל עעל זה, עז' בתפארת שמו אל על הדא"ר ריש"ק, לאינו מוכרכה.

עד "יל דגמ הרמב"ם ידרה לשיטת התוטו, והבריויתא מלילא פסיקא נקטה. ובין שיש בני אדם שעינם שותם בשערו, ברכיה אהרגונה לאו בר"ע צרכרים לביך ברכיה אהרגונה אבל נולם צרכרים לביך ברכיה מלפנייה, וב"מ בראש ישך שתרץ כעין זה (ומה שקשה מבריתא זו על ש"י ר"ק וועב"ם שיין הוה מרבדים הענוגים ברכיה לאחריה במקומה, והלהבה בר"ה א"ב למה צרך לברכיה ברכה לפניה עוד הפעם, הארכבי בהידוריshi ובא"מ להדרך.) ודיוציא מדביניינו שודאי יש לעזר שיטה הרמב"ם והאגאנים כתעם נסיך להודין ברכיה אהרגונה קודם שיעזר מאלים קבלת טבוס של הדחנה והכללה.

[המשך יבנה]

ואין אמר דהצרכו לנוירת גיבינה בנתן לגוי חלבبشر לעשות לו גיבינה, שאין לאיסודה כלל שבאה מחלב אסור, שהרי במרקחה הנ"ל החולב עצמן ידריה באסר ביוין שחווא ביד הגו ואו הגבינה שגעשותה ממנו תיאר כלל שנעשה מחלב עכ"מ, ועיין לקמן.

מוחילה ביד הגוי, ורקן הוצרבי לגורו גוריה הדישה בגבינה. ויש לדירק מהוב"מ מחדוש הג"ל האנור"ם, רהנה בהרמב"ב מפ"ג דמא"ב היבוא מחלוקת הגאותם אם אסורה חמאת העבש"ב וכחוב"ם אטם, בשלוח עד שיכלו הצעדים שבשה הרשב"ז ע"ז בתר"ב ראמן כן יצא הדין שמוות לב עבר"ם וレスות מגניבנה או חמאה ויבשלם שיכלו הצעדים שבdom ויעי"ש עובי". ובtab המ"ם דודאי קך יצא הדין, אדם הומבו"ם מהיר אפיקו העש הגאים חמאה מחלב שלדים ובישלה היישראל שעירא מורתה מכ"כ בשהיישאל הוא שעשאה מחלב סחם ובישלה שתהה מותאות ויעי"ש עובי".

וכחוב העז הב"מ שאיריך ייחן להתייר דבר המזקאה מען העדעת, ד"ז נשותה בshallבל היה עדין ביד הגוי שעדין לא אוטרה משפטים שעונשתה ראה להו מהאגא".

וכחוב עז'י הב"מ שאיריך ייחן להתייר דבר המזקאה מען העדעת, ד"ז שאסור לקות חלב עבר"ם ולעשוות מנמא ורברב"ם התייר רון בקמה הומה עשויה מהגוי, והו"ש שטמו שטמאן בגמי שאמ ביריה הבגינה הו"א משפטם בוני אטפ", שאיריך להתיירה אטיל אטם תהייה ישנה שברור שבלקה החולב דבגני אטפ", והו"ט משוטט שנאטרוה עצליית, ה"ה אם חולב נאטו ש"א"ה יו"ה להתירו עז'י עשיית חמאה ובישולו שהרי בבר נאסר ורון בקמה חמאה של גוזר עליה ובשללה אז תחוור להתיירה.

והודר צ' בדגם בקונה חמאה צשרויה מהגוי והלא היא ונעשה מהחולב לא גוזר עליה ובולב הלא איטו רוד לעולם ואם כן אפיקו שעל ההמאד ולהנ"ל דבריו דבגינה שבעשייה מהחולב שנאסר.

שלו ובהולב הלא תיאסרה בוגרל שגענינה חמאה בהולב השענינה חמאה בוגר שער שער בוגר ורונן חמאה בעשיה מהחולב שנאסר.

ומתחל גם בשחוא ביד הגוי, כנו כל האיטרים שאין הבעלה קובעת בתם את איטורם, א"כ במרקחה היה אפשר לאמר דבגינה שגענין ממן. לא חלה עליינו ביריה להילב והגיעה ליד היישראל בשטם חמאה הולב ביד הגוי עדרין רק מורתה בביישול, ור"ה בקנה בגבינה מהחולב סחטם והירדי ראה את העזרה לדיקן שחו"ו טעם הגזירות בגבינה, והבישול עושה לה לסלל תערובת האיטור כמו כל האיטורים שצעריך לדראוג לסלקם רול בשביבל מהם גירות חז"ל. אבל בקונה הולב מהגוי שבעשיין שעוגנה ביד היישראל, הולג' גירות חז"ל, אז נאסר לעולם בהמאד.

ירובן מה שבhab ה"מ שזה מוקצה מן הדעת לעישות חמאה או גבינה מהחולב סחם ובלשלם, וצ"ב לשון זה, והלא בגבינה מהחולב סחון סבות לאוטר, א) מהמות הוהש, ב) מגוירות הוהל"ה המהדור שטח (ופשיט ואטם) חלב זה נבל בזירחם אף שפעה בו חSSH מון הדידי), ובניהם כגהה ואשרונם לסתור התייר והבאים הרמ"א להלכה, וההתה נסנק על החותם ראיין הגוי מעורב חלב טמא אם עמד לעשות ממן גבינה, ואטיל שברוב"ם התייר רק בדיעבד הינו אם נבנא לאוטר שטח מחלב שאוטר מעדיק הידן הלא מהטהור שבר, ואטם נבא לאוטר מגירת דוויל המהדור שטח בhalb, הלא אנגה

וינהה באגרו"מ בירור"ד ה"א ה"ט שכחוב להדרש בגירית הלב עבר"ם נוגרה רק בשיגע הhalb ליר היישראל אבל בשירא עדין תחאת בעליה הגו"י, עדר לא מתהילה בגיריה וכשייע ליר היישראל לא בצוות הלב אלא בשם אהר או אין גזירות הלב עכו"ם.

ופישוט שהגירה תלה גם בזחמיין הגוי את היישראל לשירות את חלב שאן צווך לבשלות היישראל ממש אללא מה שעומד לשירות היישראל זורח הסבר להגירה).

ולפ"ז ייל דמשוים זה גוזר הולג' גזירה בגבינה באופן שעונשתה מהחולב הלא לא הגיעה לו בתור חלב אלא בשם אהר ואל "שם והגיעה ליר היישראל אל עכשי שאוטר את מגבינה היטלו האיטר על שם תהייה סבה לאוטר האיטר אל עכשי שאוטר את מגבינה היטלו היטלו הלא גבינה" מהשיש דבגני אטפי הלא היא מגעה בשם שאוטר ההייל רלה עלה עליה הדגירה. והגירה

וינהה זה ברור שאם יש לחושוש להולב מעיקר הדרין, ואיסור הון מהחיל גם בשחוא ביד הגוי, כנו כל האיטרים שאין הבעלה קובעת בתם איסור הורא מוגירת דהיל המהדור שטח המהדור שטח, ואיסור הון לא חלה עליינו ביריה להילב והגיעה ליד היישראל בשטם חמאה הולב ביד הגוי עדרין רק מורתה בביישול, ור"ה בקנה בגבינה מהחולב סחטם והירדי ראה זה סימן שעטילו את דיאיטר על גוף החולב ומטור ולבן נאסר לעולם.

אבל אם איטור הולג' לא יכול את תערובת הדיאיטר שבר רדיי שאין האיטור לאוכלו הרא שלא יבא בזבב הדיאיטר בו והש איטור מן הדידי שאין לאמר בדהה שטח האיטור שבר בבל הדיאיטרים.

ונמצאו דגם בשחוב ה"מ שזו מוקצת מן הדעת לחולב לעישות חמאה או סבות לאוטר, א) מהמות הוהש, ב) מגוירות הוהל"ה המהדור שטח (ופשיט ואטם) חלב זה נבל בזירחם אף שפעה בו חSSH מון הדידי), ובניהם כגהה ואשרונם לסתור התייר והבאים הרמ"א להלכה, וההתה נסנק על החותם ראיין הגוי מעורב חלב טמא אם עמד לעשות ממן גבינה, ואטיל שברוב"ם התייר רק בדיעבד הינו אם נבנא לאוטר שטח מחלב שאוטר מעדיק הידן הלא מהטהור שבר, ואטם נבא לאוטר מגירת דוויל המהדור שטח בhalb, הלא אנגה

ואך שאין רבבי הפל"ח מוכרים, דיכרלים לאמר רבשנגי יודע שיכולים לתוכסו ע"י ראייה זה חישב שהחליב נעשית הדות פיקוח של ראייה רעהיק הורא מהי הדרשה שנורתה מירთ ו"א"ב אפשר עדין לאמר דלא עשו שום קולא בחליב ובשניהם שום שם יכול לראתו כשהוא עומר זה מספיק גם בוגבנה, מ"מ הפל"ח טבר בענן וראייה בפועל ולא מספיק שהגוי מירחת מראיה רזהה והרי רק כבירור גמור רואים דה"ל הבדלו בין הגירות וגבינה והלב.

ולכן סבר המ"א ובחליב שאין צורן בראייה אלא לדודאות גמורה אין בקונה חלק מעשה גבינה, אין לאטורה משום שנעשה מחהלב ואיסטרו דהרבנן והבישול הנוי הבהיר תמציאותו כתלי, בירור החולב, וחושב להלב כשר ולא ס"ל כהמזרכי הרואיל וט"ס פעם היה אסר דממייאא, ישאר.

ולהמ"מ דהhalb שנאסר יונל ליהוות מתחה אם באישול והם ס"ל ונארס התגדרו דהא לדידיה גם כמוהן הכרה שהhalb לא נארס בעשיית גבינה ובישול, והה' בשוואו ביד הגاري.

אבל בקונה גבינה ל"מ"ד הדינירה משום בגין אך אם יסלק מגנה את תערובת האיסטר אין זה אלא בירור מצאותו ולא ראייה וחויל בגדירה הגבינה הקפיר על כן היא מגירת הגבינה, ולא משום שאם נאסרו אין לה תיכון אלא ותרטה בו תיכון חזיל' שעוזה הוייה בפועל, ולידין שלא נגרה עליה משום ביני אטמי אלא משום והמעמר אך שצרכם לבשל כדי לסלק והש האיסטר וגם לעילו החולב עכ"ם שעש במת, הא לא גבי גיריה זו מספק בירור והגיבור והבישול הרי הבירור ולבן מותה.

ריש לשאול דחויה קיילין דהפהקד בינויה או חולב ביך עכ"ם שיש להושם לחולך ובגענן חותם, שאון הגנו שורה בירוק והלה אל כישיש ספיקות מה שפלפנגו הוראו הולב או גבינה עצמן להברר הספק רוק בראייה, ואך עדין החותם מהיכא דינבר מהגבינה שעשויה בפרחים שדה אסורה.

ריל דיש ליהוין מא שנא חולב גם הורא נארס מהמשע עירוב התמא לב"ע ובבל זאת הורד להדר להמ"מ ע"י עשיית גבינה ובישול ואמרין שתהיה בגלל שבאה מהלב שנאסר לצולם בישול, והרין דהhalb עצמן הרוז להיתר ורמאי שנא בגבינה מהלב בפרט זה.

ריל דגנה עיפוי בפר' התאר שדרין זה שהאלב באלב דאמ ריאסאל יושב חזק לעדר וכובל לוואה ראייה והא רק בשדייא חוליבתו גוי בירור וועל אם לא יוכל לראותו בשחואו ישב, והרי קולא בחליב רלא בגבינה ובגבינה צידך שיראהו כל הזמן עיי"ש איך שדייך דבר זה, ולפ"ז מרב שאל הדרב שאלן צידך שיראהו כל הזמן אלא די בראero עופר, וזה שאל הדרב יונר מברור גמור אבל לא ראייה שדרה כי ישוב איזו ובגבינה שלאל אמר ראייה וזה כמו שעשית הפל"ח המשע בעגן ממש וראייה שאל שנבר שהעומדה בפרדים אסורה, ואין לסתור בה אפלו בירור הובי גמור ובגבינה עגנון וראייה צורן הדרילק ההלב מהגבינה בוגבירה הראייה, "על מל מה עגנון וראייה שחרארכו ליגירות גבינה ותפרק ליה עגנון מחלב בעגן ראייה שדראל בפועל ובחולב די בירור גמור ומוחלט ביל' ראייה בטועל.

אבל להג'ל א"ש דהכ"מ סבר שהראשונים התיירו בגדה משעת עשייה אם ונעשה בתה הזהב שחליב בעלות הראי, אבל אם הצעע ליק היערל ובאסר או גם הגבינה שחליב ממנגו תיאסר מגירות ההולב. כדי לשליך הביני אטפי שמקודם כתוב שלא היישין לבני אטפי, דמקודם כתוב להרמב"ם דס"ל הבהיר אטפי בטייל' בבר במו שביאר בו האם, ושביר בהוב לשיטת הנאים הדרמים הזאת עד שבשל הכהן ולהמ"מ דגם האוסרים את הומה מתרים אותה באישול והם ס"ל ולהמ"מ דהhalb שנאסר יונל ליהוות מתחה אם כמוהן הכרה שהhalb לא נארס בעשיית גבינה ובישול, והה' בשוואו ביד הגاري.

באורפּ זה, וגהבינה לא הייתה עשייתה ביד הגויי, באורפּ זה גוזר,
יעדרין צ"ב באור בדבּריה "וב"ם רהרי" והמ"מ והטפהה שמרות
לקבות גיבנה מabortiva המהויר ההטפהה בקונה הטעים והשש המעמיד
מן הגור,

ומיירי בורה ישראל או העמלה אבל למ"ד משום בגין אטפי הלא באספה
ולערלים גם ל"מ" מ"ב" מ"ז העמלה ההטפהה בקונה מיהודי שאנון מומרת
אבל אסר לקורטה מהגורי גם אם היא מבושלת, וא"כ יש לשאול, דבמר דגורי
החלב היא ריק בשמגיע לאיסור והשואל נאמיר זה גבידי.
רכשה באיר הדגוי עדין אין בה הגירה, והואריל ובאשר להגעה ליד הרישאל
היתה מושלח ואיך בה יהויר החלב טמא מהה תוהיה אטוריה.

ר"ל לפּ מה שאמורנו לעיל דגבינה בעינן רק ראיית ישראאל ולפע"ז
אם עשית בורי וראייה ואיך יוחדר אפרשות שתתמייקם תקנת חיל של ראייה, וא"ז
מ"מ אין זו ראייה ואיך יוחדר שטחניע שילד הישראל, ומילא אין שום סבר
שם רוך שתויה פעם מהתה הדגוי דמה ברוחה לאחד האיסור עלייה. אבל
שלא אסורה מיר כשהיא מתה הדגוי דמה ברוחה לאחד האיסור אמר בבלב

בחלב שטפליק בירור וזה הלא תיכן לעשות אפיפילו אמר בבלב
ראייה ע"ז שיעשו ממנה גבינה ייבשלרו לך זמן שהוא ביר הגורי שאן
ונפ"מ לאוטר, הוגה עדין מותר דהו ראייה אם יעשן ממוני גבינה ייר לשלך
הצחצרים ממלא יבא יבר מהגבינה שעשרה בפרוזים. ובבר
ילד הרישאל ובעשרו הוגה בירושות לשתייה ויש וט"מ לאסרו או הוכחה
לאסרו ומילא אם נאסר החעף נאסר לעולם גם לעשיות גנטנה.

אולם עדין רק נשאה הדגינה למ"ד שבסבת הדאיסור הוגה החושש של

ונגה צ"ב דאמ אין טהרי גמורה בגבינה שניבור שהועמדה

בטווים, מ"מ אסורה הוה מלוא פלוג אמר ראייה אסורה מלא פלוג

רבמאי עדריך דראייה מההיברור וגיבנה שעשרה בפרוזים. ובבר

עמד בהז"א ע"ז בס"י מ"ג ומתקודך ביאר זיסטרו בדבמעודת פרוזים

אסורה הגבינה מושום לא פלוג ה"ה רגם ראייה לבד מספיקה וזרך

שתהיה גבינה ישראל בשיטת הש"ז ע"י שישבו איה הבהמות, וכןים וטבים

בראייה הס"ת שאיין הבדל בין ראייה לברור בשעהה בפרוזים ומ"מ
בשיהם הבייר את דברי הרמב"ם בפ"ה"מ שבחב רה"ל בברית גבינה לא
סמכו אלא על ראיית העין בלבד.

ונגה זה בדור דאמ הגורי החלב באופן שעלה רוארו עומר, שבתב

הפ"ת רהיא קולא שעשר בדבּר רמ"מ היהורי הלא שיעשה מהה מבלב

ההדא ע"ה מחרת, וא"כ נקשתה בירור גמורות דהויל ולגבי הגבינה הדמייר

שהיא תהייה בצורה של ראייה אם כן למ"ד דעתם הגבינה והוגה החושש

חלהב טמא דגוני הלא בגבינה זו לא סלקנו החשש ע"י ראייה דהרי

וציל רהמורת ה"ל בגבינה ריא רקי אם עשייה הגבינה עצמה

היתה באופן אחר דחיז מאיה וא"כ אפליל בירור גמורת באופן עשייה לה

מספיק אבל אם התשיה הדיה בראיה או ע"י היישר לאן שהה לב שמנון
ונשים הדיה רק באופן של בירור ולא בראיה, ומצוד החלב עצמו הלא תקל

גדילת החלב וכגון בהירה יכול לראותו חולב בשחוא עומר, ואם לא היה
గודרים על גבינה הינן המשבים שם נעשה באופן זה שהויה יכול לאוthon
בשעשרה עמוד אבל לא בשחווא ירשב הינו מגירם מתרים במר
בחלב ע"ז גוזר בגבינה.

יעדרין צ"ב באור בדבּריה "וב"ם רהרי" והמ"מ והטפהה שמרות
шибכל לקותה מabortiva אם הותה ראייה יישראאל בהגדרה אן
שעוישיה מהבל סתום, דהויאיל וההבללה הלא אין בה החשש לדבר טמא, ומה
שבדיהם העמד דהטפהה בקונה הגבינה מברשותה מהיהרי ה"ט דאל"ל
להעמיד הלאו על דבבנה בגבינה לא נחלב על ראייה.

תודה ראה מתחמאתה זו למד' דסבת הגויה היא ממשום בימי אטפי' דרבן ונאסר יכול להזoor להתיירר (וגם תהייה ראה שאנך בgebנה המשם בילויים ולא ראייה דהא דמל' משום בינוי אטפי', וזה שמשום החולב המתמא) וממיא לא היה ראייה לדידן לנגב החולב שאמ נאסר והגייע לילד ההודי בתורה חלב שיכל להזoor על ידי עשייה בgebנה או חמואה ובישולם, וכל העמיר התומטוא רוק בקונה מההדרה.

ולברורה הגוינן בג'ורת החולב עבר'ם מהמלחילה אל כשיגיע לדידייך מڌיך אחד שמתurbת הרט'ם שאף שטוחת הבניה, ואלה שגעשית מהחולב סתם מ"מ אין לשנות החולב וסבירה שונטה לענבר בו חלב טמא איבנה מספיקה לשנתה החולב אך אם נחלב לצורן המ'ם כחוב בקעה החלב מתם מגורי וענבר גבינה שדה עריך לבשל ה"ט הדהמ'א ודעל החולב באסרך לענבים, וצרכבים לונבריה שונטה כני אם נחלב לצורן גבינה אין מספיקה לשנתה החולב אך אם נחלב לצורן הדהמ'א הדהלב בשרות היישר'אל ואין לאסוך מאיירת הhalb, וגשא' רק לדון השטייסר מגיזרת הבניה עצמה ועל זה אמרין כס'ם התווע שאי' סבת הגויה השש העירוב וטע' סברה צ' ברוד שאן בה חלב טמא ואין צורך בנבישול ולהתיירה.

ואילו להם'ם דההלב אך אם מאסיך יוכל להזהרו ע"י' בישול אין לזי צורך להלחות הדרעה החות', אלא גם אם הדיה בו עירוב יוכל לתקר בעשול, ואין לאסיך הגבינה מגירות חלב שאסיך לא' שטעם גויהה גבינה עצמה צ'ם הדהמ'א או אם ראו את ההעגלה הדהלא תאסור הדהמ'א מחר עישר'ת גבינה מhabה אסיך, ולפ' מה שהבאנר עדרין של הנgo'ו ולא מהליה בו עדיר'ן נגידיה הרינו בשעריה החולב גמיגרת גבינה אין לאסיך הדיה הגדירה מלהמ'ת המעמ'ה והו' קי' היה ראייה ישר'אל בהשמדה. ומצעאת בתשובהה הבעל של האנגר'ם שביאר אה דרבי הרט'א באופןogn'ל, יעורי'ע.

אל שא זה עצמו צ'ב לדלה סברת התווע' שאין הווא שוטה טובה ורק לשישית הgebינה ולא לשישית החולב והלא סט'ס ישנה סבורה שאין בחולב זה דרבן טמא.

ריש לאמר דסברת התווע' היהה באור הגמ' על סבת הגבינה וסביר שא'א לאמר שנוגרה על גני שוטה שערוב בחולב אם עונמד לגבינה, אבל אם היחסה סבת הגזירה מסתורת אל דמשום פלוג יהיר בלילה גם אפנאים רוזק'ים ע"ז לא פליג'.

ולכון גירת החולב המבוסט על החהוש שבאשר הגוי יהלוב לשיטה שערב בו חלב סמא הילודת הגזירה רוחקה שריה אין דוא' שוטה אם מערב דעלב טמא לשתייהו ואם יש סביה לזריך גבינה מ"מ כל הילב פלוג גם אפנאים רוחקים דגמ' דים יהלוב לזריך גבינה מ"מ כל הילב ולכון גירת החולב מ' מה'ה מומר היכא רוחקה שריה אין דוא' שוטה לשיטה שערב סברת התווע' דמ' מא' מה'ה מומר היכא רוחקה שריה אין דוא' רוחקה מה'ה ממלא' יכללו בזה המשם לא החולב אין לאסיך דהרי מוכרכם להעמיד דבריו שערוב הגבינה בטהריה ברשותה הגויה, ומוצר גזירות הגבינה הלא לא היהה סבורה גירת חלב עבר'ם שהדא חלה רוק בששוות הרישראל לשיטה ראנן שענבר בה שתאייסר לענבר גס'ם והא שיטר'ת גס'ם אם הלב לשורך

בעת שעישים את הבנייה והמצא שעה לילה היה לזרך הבנייה ובחליבה לבניה הדאן אמריך שאנן הדאן שנטה לערב בו חלב טמא.

ועל ראייה הטע"ז מלהגנו, לה: שחולב למכבא אסור כתוב הפר"ח דאן שאמירין שבוחולב לצורך גבינה אין הרא שוטה לערב מגנש אומרים זה רון אם לבסון עשה מנג גבינה שאן אדריןן "הויליה סופר על מהללו ובל' זה מידי, ספיקאה לא נפק" כ"ן הו לא לשון דפער"ח, והינו רגס באמור שהוא שואן הויל.

לזרך גבינה מה"מ בעין שיכיה בעשיה הבנייה לבסוח האבלי הוכחה במשה אנו דוששים שאלי מתחילה היהת בעשוין גם אומשרות השתייה וממנה הספק הזה עירב בו חלב טמא ולכן בשׂתמא' אמרה דבְּהַלֵּב למכתא החלב אטר, לא התכוונה הנגמ' לאטר שחלב למכבא ועשה ממן המכאל אליא שאח"כ עמד לשתייה והוסר בוכיכת שופר על תחילה ואטר.

זהיסוף הפר"ח שאין זה רומה לה מה שאמור המודכי שלאל שנאסר יהיר אטר לשוחט מנו גבינה או דמאן והיין דחויש לה לפרט'ח מטהו החולב הזה מטור לשוחט ממן מכדא דהינן גבינה דהה' ריק בעשיה תבינה יהיר שיק לעשוח והמכבא וכבל ואית יהיר אטר בשתייה, וע"ז בתב' דבר' הדמזכ' נאמרו ורק אט' הילבה זו אונסרג. כן הרא הטע"ז מדברי ר' יות' שהובא שם הגוי הילב לשתייה לרבותה אטר ואט' איד' הילר הפטוקים הרכותה.

שתיה ע"י בישול, וע"ל דחשהש לדעת הראב"ד בהשגרה שאמור משום מבטל אישור לרוחלה. בין יש לדרייק כדועין הנ"ל מדברי הנוקה"ב בס"ק ק"ב סי'ק שם פסק בש"ע לרתק הוגאים ארכ' שיש בו פת ולא נאסר ממשום פת עכו"ם יעורייש הטעם והקשו המפרשים דלמה לא נאסר ממשום הילב עב"ם כי והקשוי בגמי דלמה לא עמידנו לבניה ויהיה מותר ותריעו בתירוץ רاشון ראייה"ג אם ירצה לגבר שיה מותר וגיגירה נאמרה בשלהבו למכתא והקשה המכאל הילא כהווב בגמי' דהיליבנה לבוותה אונסרג. כן הרא הטע"ז מדברי ר' יות' שהובא שם הגוי הילב לשתייה לרבותה אטר ואט' איד' הילר הפטוקים הרכותה.

ותחץ בפרק"ב וזה דאמרין בדורלט למכבא וכן מה שבחבת ר' ר' החולב לבנות אטר הינן בחולב העכ"ם לעצמו אסרו בחולב ליבורתו בין שודא חלב לטעין והו בבל גדרה הילב שלחוב עב"מ ובר' אבל בותה שמוכרם הגויים כיוון שאנטו הילב לפניו והו עב"ל.

אבל כלשהילבה היא לזרך גבינה אין איסור לעשות בגבינה אבל אם יבא לשוחטו הילב שמלכתחילה היהת גם לנטק צורך שתיה וועל הילבה דו גדור' הול' גויל' הילב עב"ם.

ולכבודה הגדר במלך הפלר'ח הרוא שבאותן שמותרין הילב לבוניה ואונטרים אותו באבור שמלר'ר שמיושן זה ואיסרים שמיושן אחר שהי' ה'א לאפי' המודכי אלא שארון הילב בעלה עט' בונגה הראשנה וילך בשנהג' דילב לבוניה וכן עשה לא גזרה, ולא שיאין לא מאיר דעל דהיליבנה או לזרך יאסר לכל דבר וזה הילב לפניו.

"א' רואים מפשוטות דבריו שארון הילב נאסר רק כשיבא ליה הילר' ולבך בתוכה עשרין לאנו הילב לפניו שלא החדרה בו גזרת הילב עכבר'ם ובעשי' הו באיך הילב נאסרה לשתייה שארון באלא פלוג כל הילבנה או לזרך יאסר לכל דבר וזה הילב לפניו.

אבל דעדין צ"ב בחתימת דבריו שבחבון ובמלחב לעצמו "איסר" רבעה ישגה הדאן אם הילב לא הילב האיטו.

הגר או רוק ביד הירושלמי הילב עב"מ, ולא שיר' לדעך ר' יבא ולפער' אין ראה מההמ"א לדין הנ'ל שאין הילב נאסר רק אם יבא ליד הילדי שלעליהם אימא לך בשיש הילבנה דאומסתה שיאן הילב שטיה שא מיר גם כשרה עדרין ביר' האור הילב עב"מ, ריידה נאסר לעזים אך

בעין חלב ובנית עכו"

בעין חלב ובנית עכו"

עט

הישראל שעשה את הומה אלא שעשה מהיר ל��נה מענו. הומה שעלה באותן שיעדים שהומה והויאל מובל עתה מטה ה策יך הכה' מה שדעתם של הומה והויאל מובל עת רשי' שדר' בגדינה בהresaות העכו'ם, אלם הרמ"א דבר בחלבו הנאר לגורך בגינה רואים דבעין שמלתוחילה מלבו לעזרה רשותה היה בדורו של מורה הינה לשתייה הגנה רואים דבעין שמלתוחילה מלבו לעזרה רבנן, והויאל ובן העשה לבסוך או על חילבה זו לא גודלה הנירה דhalb עכ'ם, ורקן מורה רלכן מורתה דהמאה.

אלא שרחוק לומר כך בדרכן. שהרי התייר לעשות את הומה ולא ה策יך הכה' מה שדעתם של ירעום דמלורב גם באוטן שליא ירעום לא ירעדת היראל ליד הגיעה בתור המלח נשבון לדגודה לא הודה משום בגין אספדי ולא נקרא הלב הבדולב לא מטה ייחסר בינויה סופו על החלב כבב הדרי לא עמדו לשמייש עכו'ם אחור, אבל אין לשנות החלב הבדולב לשתייה ואז אמר שמלתוחילה בשווא ביד מוחלב אסור זהה וגם באוטים הצעיל ולא אטום מוחלב עכו'ם מוחלב כשבוא ביד גבוי.

איום בדרכי הנקה' נוכין ליבור און דבורי הפע'ה רה' והבאור והחולב לפיגנו הינו, אדם עצמי ביד היטראל בתוד חלב שבדו לעשות מגנו מה שישצה ואין הגוי יכול לעכבר ממילא יהסר ביוכיה סופר על תחילה. אבל אם אין הרא חלב בפנינו שנגוי והוא שעשו כוותה או יש כאן יוכיה סופר על תחילה ווילבה להבorth שאו לא גורו חכמים. ומה שאמור ב"חולב לעצמו" הינו אפריל בחלב לעצמו לשים כוותה אמר יגש ליד היראל בתור חלב והיראל הדריל לעשותו כוותה מא"מ יחותר מוחלב כבב הדרי כבב הדרי גבוי.

יש לדון בדרכו הוב' דיל' דהסברה דה' גורו חילב שטיה ריל' חילב גבינה שיק לאורה ריק להפע'ה דיל' גורו גודית הולב בפלוג, אבל לדין וגדר על הולב בא פלוג ממילא יצא אדם גדור על ההולב הדריל האוטה את השיטה מילא נבל הולב סתם וULSE'ם כבב הדרי ריב' האולב לא איכפת מהו גבינה תצע מאטן רף קץ עטט און כון לא היה איכפת לו לערב החלב טמא אף שלא תצא מנגנו גבינה אבל אם ימכו לו כבב משל גבינה, ומצעא באוטן הנק' הוה איל והוא אהראי שחריה מודה הולב מתאימה לה משקל דגבינות שכבעו ואם מצא הדמהה דגבינה מהלב זה יעד הולב עד שחשולם המרה או אמריק בזה שישי באן יוכיה שmailtoה לא עירב החלב טמא כי זה יגורם לו להאטך להבייא ערד חלב ומילא אונ' בטוחים בחולב של אעורה בו כלום דמהה יצא לו הפס און יחותר ביז'ר.

רבבי הפע'ה בואר הגמ' לא בוראים דהמ' הילקה בין חלב למוכבל להולב לבגינה ולברוי חלב למכבא היון בדיק להבנה מהה שבח' מבה שגדה עלייה עסורה עליה ראייה ריאת מורה הינה ואספדר מתחיל עוד בהדרות אצל הגוי, וגם אם לא יודעים מהולב שבס' ואספדר גמ' מ"מ אם היראל הרא שעשה את הומה לאז'ה צורך חלב הגוי את החה'ב עלי תחילה וairo חלב לגבינה הימ' עמד הולב לששתיה ואין יוכיה ועי' מה שאמור א"ש, שאי' הוא מס' עד שיבא לדי' היישור'ן.

שכאשר יעשן בגינה היה ברשות העכו'ם, אלם הרמ"א דבר בחלבו הנאר לגורך בגינה רואים דבעין שמלתוחילה מלבו לעזרה רבנן, והויאל ובן העשה לבסוך או על חילבה זו לא גודלה הנירה דhalb עכ'ם, ורקן מורה רלכן מורתה דהמאה. לשתייה או' ובכישר הגוי מנגנו הנטאה אסורה כי' ונעשית מהולב שבס' ואספדר מתחיל עוד בהדרות אצל הגוי, וגם אם לא יודעים לאז'ה צורך חלב הגוי את החה'ב עלי תחילה וairo חלב לגבינה הימ' הלא יחש בוכיה סופ' על מחלתו כי גומי לא גילה כלום בדעתו אם

ביני אטפי"ם מאה שטן דחמאה מבניינה" כך הוא לשון הגר"א ואם הכלעם הוא משוט המגעניר ולא היישן לבני אטפי או הוואיל יההמא לא ציברא העמלה לבן אין בה שום סבחת איסור. רצ"ב "בורי הגר"ר" דאמ נאמך דחמאה שווה לגבינה למ"ד דהאגירה לא משוט בינוינה והלא הווא עצמן אוד להט אם כן אין איך הותן הבישיל ריק בחמאה וללא בגבינה והלא הווא כתח בטהון דבריר דעל הגבינה שענזר עליה לא יעוז הרבישל גט אם בויה יתבללה האיסטר ואילו על ההמאה גט געל מלען הבישיל גט לאונטס וטמר שכחוב הדאמב"ט דהארוי המתיירם משמע העמלה המשער להט לאונטס לבשללה.

היא משוט בינוינה לא שוטר לא שוטר לא גדור גור גוריה בגבינה ולא לכאורה לא פטי' הפט"ז דעל הלביבה לא גדור וחולב שנאסר לעולם, וכואורה להט השבאה מהמלחב לא גדור לא אפוש לאמור דאם לא היה מתקודם לשאל הדמה הוצרכו לגדור גוריה בגבינה ולא זיעיל של שאה בהרו שرك על הגבינה גדור ולא על ההמאה ולכון בגבינה לא תובל להוור להוורה בהט בעישויל כל דיכא שעיש שגעטה באיטור וללא היהה בה ואיתו ישואיל בעישויל ווילך בחמאה הווא שעישישל נצץ' ורק לביר שיאן בה החש איסוד ולהוציאנו בה להראיית ישואיל ותהייה הגר"א דהאגנים דאטורים אוח הדמאה, ס"ל שהגבינה נאטחה מהטם א"א לא גדור על וזה סימן שאטם בחשבים לההבטלו כי אם הם כבוי בטלים מיד בעישיה, ואם איןם בתשלים

היא דהאגן שטקה דהאי אטפי' דהשכבים כבוי בטלים ולא זהה כל היבט שטקה אטף גט עשה מהו גבינה ואיך הושטה דלא הוועז' בוגירה חדשה בגבינה אט לא שאמר כהחויזים רעליל. קיימים גם בחמאה ואיך שטל הומת הנטהה בטענה רעליל. ואילו המתיירם ס"ל שהגבינה אטפי' דהשכבים כבוי בטלים ולא זהה הסבר לגדרת הגבינה אלא מחתמת המגעניר ולי' זה בחמאה שאן מעמיד מלילא תחיה מותה.

ואgor המחלוקה אם הבני אטפי' בחשבים לבטלים ביל' יעורין בכ"ם שהביא את דברי הרש"ב אטס ברך והגינו דאנ' שטם מובידליך בעצמתם ואינם משורבים ממש בגבינה או בזאיל ומ"מ לא להפריד מה שגורם מהתיקוק לאין הביטול ריסוד הביטול הווא כל היכא דהמיעוט גירוט דינים על הרוב שיאבד את רינוי שדריו לו מקודם שעיא הראיה האיכיליה והטורה קבעה שבעת שטמייעוט גיטרים איבוד דיני הרוב או אדרבה ההמייעוט יגורר אחר הרוב.

ואילו דאומרים ס"ל שריך הדבירTEL מהודר ריק דיכא שיש תערובת

בינו ווין הרוב ולכון אך שיישם דינים שיגרמו לרוב מהמתה המיעוט"מ" הראל ובעצם האל ובעצם אין תערובת בינויהם לבן אין בטל ברכ.

ומוכן בזה שטמ"ט בשובייא המהளוק לאיטור ההמאה כתוב "יראו ליל'" שהבישול עטור דהינו רעוז גט לשש מחות ואטומים דהאליל ריש גט לאמר דהאטורם ס"ל שדגבינה נאסרה משוטם בין אטפי' ומילא לא

ואורה שאליה יש לשאל על מילבי של הנקריה" שטמ"ט לא אמרה והוליך והצרך, ובפירושו מלהשוך הנקריה בעין הילוק הווא בון הילוק בגבינה ומזה ומזה לא גבור הילוק הילוק גט מון הילוק גט גט דאמ הטעמ ועיין בנקה"ק שכחוה של זמן התמלוד היה שותה והינו זגד מזלך טמא לא פטור לא שוטר לא גדור גוריה בגבינה ולא לכאורה להט השבאה מהמלחב שנאסר לעולם, וכואורה להט השבאה מהמלחב לא גדור לא אפוש לאמור דאם לא היה מתקודם לשאל הדמה הוצרכו לגדור גור גוריה בגבינה ולא זיעיל של שאה בהרו שرك על הגבינה גדור ולא על ההמאה ולכון בגבינה לא חולב זה לעשות גבינה לא גדור, אבל הויא היהה לעצת רשי" שביואר דההטש דביני אטפי' הווא שטם ונשאר חלב טמא בין זגקבים ובאיו' בויש"י דהויש'ין למילך ולפי'ז כל תיליביה בידנית לדעת רשי" כהילבת שטקה אט לא עשה מהו גבינה ואיך הושטה דלא הוועז' בוגירה חדשה בגבינה אט לא שאמר כהחויזים רעליל.

וזדה באנגר"מ כתוב שטמייעוט מטהש בעאן סחדרי, וכואורה גמורה לגבוי גוריה הולבל, וכטב עד שטם אט חבדה גדרלה שעילב ריאלה מהתיקוק קרבוה גט מחברות קפבוח שאנן ראות מהטיקוק, אטונג הוואל והולבל לאנסר עד שטבא לדי' היזוז' כטב שטודע, א"כ בשוחבה הנדרלה קרבוה מהטיקוק אט רינן האיליל ועכשיין הגדולה המרכות את כל הולבל, ממנה מגיע לדי' הדישרל והגדולה יראה מהטיקוק לאן סגי' להתייר.

ולא מובן היטיב דס"ט הילב זה שטיה פעם ביד הקטנה ויש ריכח שטערוב טמא ובעשי' הווא מגיע ליד הדישרל של הווא דימל שקיבעו זרוויל לאסור אין יהיה מותה וגט המדרלה ריאלה מהטיקוק מה שטם בעצם הולבים, אבל אין דם אהדים בפל' מה שטוקנים מהאורה וא"כ הוואיל ויש סבה לחושש שטמ'ת הילב ייש מחרותה הילב טמא או אך הווא ניצול מגיריה זו במתה שטמ'ה שטערובת הדרות.

בדורמ"ט הביבא מהילוק הגאנטס אם המאת העבר"ם אסורה ובכח ריעוין באoor הגר"א שטחוב דמלוקות הגאנטס בהמאה תליהה בטעמי הגר"מ, בגידות דהיבינה דאמ הטעם משוטם בין אטפי' וכבדיאר רשי' המשום שטשא' הילב הטעמ באין גבקבים או גט ההמאה תריהה משוטם

הריר רגיל הציגו שאים כל באן ולא החזיק בישול אן לעזה האסורה חמאה עד שתתבשל כי הם ובאותן שאים לנו איזה הייר לטמן עליון רפל"ר בזמנינו שיש פיקוח מה שלתי על מה שמצוירם נאויים ותיעיתם אם נאמר דאיין פיקוח זה נשבח בגין סהדי גמורה וכך סבירים גדרלים, והלך על הדינור מה שהשיבו כראיה ישראלי להתייר חלב כמזה גדרה מוחרת הדמא לא בישול בכל המקומות אף קרשה בישול סחם, מ"מ בחמא שאיין לנו צורן בדאייה אליה מה שאל שאיין בה הש תענות איסור או יש לרין דהפייקוח המשלתי יהוד מה שבסבורי אשורה בישול רתינה מוחרת הדמא לא בישול בכל המקומות אף קרשה בישול רציכו הבישול רק אם יש הרשש שנמצאים בגבינה אבל לא בישול כי הם שמיים בבל.

אליא ריש עוד לסתוק בעטם מ"ד וזה האיסור בשני אופנים, בagnetן אחד ייל' דרבינו אטפי השובט לחול בהם גירות חלב בוגירת חלב סתם הבישול מטלקיים, והוורת הבינה להוורת כב"מ וע"ז אין ראייה של גוזו על הוורת מהמותן אן במוון ייעיל בלהם הפיקוח אך עצםם אן שבילה בוגירת חלב עב"מ עיל איזה מ"מ עיל איזה ואם עצםם לאמר שום היהר אדר שטמכבים עליון בשאר האיסורים לאמר שאמם דהרים נידיגים כhalb סתום וייש בהם הוחמן על גוון הגבינה גוון נאסרה בוגלאן ואינה יכלה להוור שמהםן גוזו על גוון הגבינה והיא נאסרה בוגלאן ואינה יכלה להוור צרך לשלקם בישול.

ויל' מא לא ה"ה"ס בחב בPsiות שילא נחשבו להיאסר בוגירת חלב עבר"ם ושכח דיל ובגירה שגוז עליון מה"מ הוא בתב זה להמ"ד שהגבינה נאסרה משום בניי אטפי ולא לדין דההשע הוא משום המשמד. ויל' רין וככל לאמר שארו חז"ל בסבורה זו של לא להחישם להריהם בסבושול או דיל' בוגירת הח"ס במשובה קי"ז דבגירה להריהם לא היו הביני אטפי בובל גוון והם אינם בטלים וועל לשלקם בישול, מ"מ ואשונה לא בוגירה ואשונה ואף שארו שצרכ'ם כי אינם השבטים להיכיל בוגירה לא כל תערובת איסור לחול להיכיל בוגירה אגס אל כל תערובת איסור לחול להיכיל בוגירה לא כל תערובת איסור. להיכיל בוגירות חלב עכ"ם.

ואך שאיין נפ"מ בין הצדדים לנבי הצעור לבשלם, מ"מ תיריה נפ"מ אם יש לנו איזה הтир לסתור עליון שאנו באנ' גי' מיסיח לפי' התמי' וכדומהה, שאו לאות צד שהם בוגירות חלב עב"ם לא נוכל לסתור עיל הירחים מסוג זה, כי בוגירה זו לא סמכה חז"ל עלייהם. אבל האיסור שביהם הוא ורק תערובת הדיאסן כבל תערובת איסור וההיר במקומם להיכיל בוגירה זו או אס ריהירה לנו איזה הтир לסתור עליון שאינם באנ' אין צורך בישול כי לפי ההייר הוה אינם באנ' כל ולודן על סילוקם. והנה לפ"י האמת שגוזו על הבינה מהמותן להוד מ"ד לא כבר אין נפ"מ אין רין מעדודם לפני גיריה הבינה כי עבישי שגוז על הבינה מהמותן אין אס ריהירה לא הרו נחשבים להיכיל בוגירת חלב עכ"ם הלא עכישר נסיך הזריה להא הרו נחשבים דרב להוירה מהריה לאין נפ"מ אין ריהירה מהמותן, ולא יעוזר שום דבר להוירה להיראה לאין נפ"מ אין ריהירה מהמודם לפני הגזירה הדודשה בגבינה.

איסור מושם בגין אטפי או גם בחמא יש גוון גוון ואס ריהירה דלא סבר כן הגבינה וככלון הגר"א בPsiות ולכון אף אם הראם דלא סבר כן דודי התייר לבשל חמאה גם לזרענות האוטים את חמאה ומשמע שעיליה חלק עכ"ם אף שדרעה זו אינם השבטים לבטלים מ"מ יעוזר בחמא איזה

יעוזר בה הבישול וא"כ גם חמאה שיש בה השעזה היה מקום לדמותה לבניה שליא יעוזר בה כלום לאם ולהזע"ז אין ראייה מהמא' שלא השו דהמאותה לבניה לעין סהדי גמורה וכך סביר דעל ההמא לא גוזר בmeno על הגבינה ואולי סבורו בה היא כי בגמר לא דברו כל על הדמאו בשנו על גודית בגבינה דמשמע שעילאה שונגה מגבינה.

אולם ייל כתוב כן, לאמר שאיין כאן מבטל איסור שמסבירה הנפשיש סבר שאיין בזיה מבטל איסור כדייאר הוב"מ ודלא כיאב"ד שעיסר הבישול בוגל הביטול.

ר' רב אשר בר ש'

בעגון מזכיר חמץ בפסח על ידי נבר,

נסאלתי מבעל מאפייה סימוגני שמנוכר פת להרבבה הוניות, ובמה מכאן של כברים, ובmeshן הרג פסח המאפייה סגורה בזהול. אבל בעל המאפייה טאל אם יש איזה עצה שמאפייה אוות שאל עבויים יטפרק בכל ים לאוthon הנגריות בעדרו. וחתפת יישלח ע"י איש הנשבר לו בבלנות, כי היישר אל אנו דוחה לאמר לבועל הגרירות שיקו יש מארחים ושם אם גם לאודר הפסח עשו כן ודהא.

א) אם הדיישר אל פרע לבעל המאפייה קוזדים הפסח בעבור הפטת שיאפרה בתרח הפסחן, הר' בתב המתobar (ס"י ת"ג) מטור לומר לעבד בפסח הדילך דינר זה וקננה ואבל ואי"ע ט' שירוד שיקנה חמץ, אבל לא אמר לו צאן ואכלו ואני פרוע, ריש מתהרים גם בזה אילן חיקנה בן דיבר או' שבשוא נתנו בידך.

ונ"ז דומחה לדלא והקננה לו דינר שאסר המהבר. ר' הדמ"ב (שם סק"ט) כתוב שם און "הקדמים לו להנני וצורה לסתת מנותות לעבדו בשיבו און הו"ל סמאכין בידיהם החמץ שחווגני הווא שולחו של בעה"ב". ואך שיש מחרירים אם המנות אינן בעין בשעה שיחן ההונינו (או שנתנו להוציאה), כתוב הדמ"ב הדסכמה כמה אהרונים למלת הדמייר בבדין.

ב) ואם היישר אל לך מעוטינו של בעיל ההונגה קודם הפטה רעדתו של גנותם, רק למסרים לבעל המאפייה העכרים בסמסרו בעלמא, הרי כתוב הדרמ"א (שם) "ראשור להונגות חמץ לא"י בפסח האפייה בעלמא" ופירש הדמ"א (שם סק"י) "דרהא אין שליחות לאעבויים ונמצאת דישראלי קונה אהורה". אבל ב"ל שיש להולך בין דבר' הו"מ וא"י ב"ר, דההט למראש שמא יאלל שניאס וווען ביד (דמ"ה"ט כתוב הדרמ"א יערעד דאנכא בא"ל למראש שמא יאלל ממן"ו) אבל הכא הפט לא בא ליר' וגט איננו עושא שום מעשה שיחשב למצעשה קניין, ווא"כ אפלו אם אין שעלהו של ההומץ בדיאתיכן במא".

ג) ואפלו אם אין שום פרער עד אודר הפטהן, רבנן' של הש"ר ע' (הנ"ל) ריש מקומ ליהקל ולהאל כל עבדרי ע"י הוניג עכרים, רגט מה שבתב הדרמ"א (שם סק"ט) "וזהו לא ששדריג ערירין בעין ביד התוני בשעה שאוכלים במ"ש ב"ד ס"י קל"ב סיד' וא"ז דביריהם שיעירם לודינר מותרי לומר תן לפורעלים חמץ ריאנו פועל", און דביריהם שיעירם לודינר מותרי הישר אל משוחרר מז' הפט

וכתב דממות יעקב שאיריך כשגוריו זה חלב לגבינה ואו אמרין דאין רוא שטה לערב בול שבמא דאל"ב הרי זה חלב שאמר שעלי אפר להתיר ע"י גבינה ומשמע מה דידי' חלב עכורי' טב, דאל"ב יש טב להעדרו בגיןה האן הגבינה עט珥 מהלב טמא מספיק הווא אם לא ריתה גיריה בדיבור ימושם גירית העמיד שהיא הגיריה שנאמראה להא אירי בשעה ישראלי עשרה את האגננה ווק' שיש לאמר משוש הhalb שנאסר והלא בהה מסחר לאמר שאין בהב'ל בזירת החלב.

וארבאה לפ' המנחה עקיב יש לדוחיר רדויל וההאל נאסר מגירות הhalb און איך אפר לעשות ממן גבינה וליחידו והלא הו"א פסק שא"א לא יעשה לאמר דאין היגירה מתחילה בשורה ביד היגיר אבל לא יעדור באוטן בתנ' רדי' מיר' שהג'רழיר לישראלי את מה שפהיך אכלו זעבשי הוא דושראל וההאל להעדר שערשה את גבינה לפל ששהודו לאם פקרונו לרשותו.

אם לא שנאמר במר שההאנן לעיל מדרבי הטר' דעל חיליבקה לצורך גבינה לא גורו הויל כל גיזות חיליבק ווואר זה רגיל לבוניה לא בדור הויל כל גיזות חיליבק לא נאסר הhalb לשולם.

תְּשׁוֹבָה וְאַלְפָנִים

שׁוֹבֵ פְּלִגִּין בַּחַם לְעָצֶנְןִי וְאַנְדֵּן עַזְבֵּן הַזָּהָר דְּאַיְרִי שְׂמִינִית הַשְׁעִסְמָלָב נְבִילָה הַזָּהָר דְּאַיְרִי בְּתַחְנוּג, וְעַזְבֵּן. וּבְגַהֲהַ בַּבְּיַיְשָׁה שְׁהַעַלְהָ בְּדָבְרֵי הרשָׁבָב "בְּצַעַג" – גַּנְאָה רְדוֹקָשָׁה לוֹ מִדְבָּרֵי הרשָׁבָב אַמְרִינְךָ בְּמַה שְׁהַבְּיָא שָׁם דְּעַתְּ רְבִינוּ אַפְּרִים דְּלָא אַמְרִינְךָ בְּכַבְּבָה לְחוֹדֵד וְלֹא בְּשָׁאָר אִיסְרוֹם זְהֻלָּה וְעַזְבֵּן הַבָּא רְאֵי לְדָבְרֵי מַדְאַמְרִינְךָ

ולפיין גם מה שונב בא בשרוין שבת ובהתוכה לו עוגלו בה
האטיר ונארת באיסטרן דאי לא מטען הגעה באוכילן מלחה
גנטיקת לאפלר למאן סס' אפל מלהן מורה דההיגינה ישארה
באיל אסור. אבל לא מטען לא בדר וללא בשורה דטל
בבאיסטר ומבשל לממד' אפל אסור. שפיר נקט הכרוועט בדורות הרטשאַפֿל
האטיר ונארת באיסטרן דאי לא מטען הגעה באוכילן מלחה
גנטיקת לאפלר למאן סס' אפל מלהן מורה דההיגינה ישארה
באיל אסור. אבל לא מטען לא בדר וללא בשורה דטל
בבאיסטר ומבשל לממד' אפל אסור. שפיר נקט הכרוועט בדורות הרטשאַפֿל

תענין גניל א. גראצי

כלום מל האיסיך הבלתי וכמשיל, וע"פ פי זה של הרושב האדוק לה'ב ראם איתא דס"ל לר"א דשמנן אינו מפעגע איך אפשר לפזר הגם' בסוגין רהוא כיריה דחרבא דגבל לדיקולא ובשר דרא דאי דיקולא הינו שמולחין בו בשור דאי' לא אטרו התיכות אווחות כל רק ואתיה והתייבה שגפלעה לברוד ובינו מפעגע מההיבנה וליבצע בהתייבה עצמה ס' נגד ההוא כיריה ואיך שיד' ליצור חתיכות אווחות לבטעל ע"ב. ר' דביך דאי' לא צרך איסור ביז'ון דאין מפעגע מהתייבנה זעירן לומר דיש באורה שאור התיכות לביטול של הרי איןם בכלל העורבות ומעולם לא מחשיב בה' איסור התיכה עצמה ס' נגד ויתא דתרבא וא"כ איך ריבינו אמרים מוה דלא'ן תג'ן בש"א הלא אפיקל אם אמרין בש"א ה"נ לע' לא נאסר הכא שאר התיכות שאור שהרווי מערלים לא נהערב בהן איסור שררי איןו מפעגע מהתייבנה להתייבנה, וצ"ע.

אמנים "יל שוגם הוה דרשב" א' אויגר מפירוש בחרב הרשbab' א' מהלך שהרי רוחה ומוקצת ובוותי אמרו דאפיקו מפצע פצע מהלך שהרי רוחה ומוקצת ובוותי אמרו דאפיקו בחלב שם לא אמרין במליהה מפצע ואין דברים אלו מהווים בעניין כלל לדארבה יהוד "יל דמפעגע אמרא" במליה יהוות מבעל מוחל הדינצאן כל מעבדא דדגרה אטמאן דהו בי ריש גלותא דאריה נשייא - חולין צ"ז - ואסך להן ריבנא וקוא מפערש טעמאן משום דקסבר דאר מאל שמואל מליח היה ברותה דבירושלэм קאמר ופשטו דלא יהוא אלל כורחה דצליל מהדקוני סיפא הרי הוה מבושל ש"מ דבישא לאון במבושל אלא ברותה דצליל והיאן אפערש שעלה על דעת ריבניא שידא יהוד הוה והמליחה מהומ הצליל. אלא שהיה סבור ש"ע", ורשות הימלאה הדאסטר הולך וגבלע דכל בדרכ ששה עושא עשו"י רותה זמגור של ומסיק אינן אלא ברותה דצליל. ותמהה על עצמן ריבניא הדאסר במליהה מבושל הצערוו ליהבאי לו מסיפה דכובוש סמובל מבליל דמליחה כORTH ומשבש בORTH דצלי. ואנו נקייל וגאמר שאפערל כORTH דצלי אגנו ממעבע זה הילינו בORTH דצלי קאמר ואם נקייל גאמר שעה עמהה משערום אורה בס' ואמ ייש נתבשל בתיכיה בין נצללה ואפיקו נמלח עמהה משערום אורה בס' ואמ ייש בORTH ס' בגדר האסור מורת וא"ל אסור וכו' וביל הושב"א. ולקמן בסוגיא

ואורוב הדוכו במחוכה ואחריהם דבר בשניים במודרנה אסור לאכrol אותו
בשים בלבד משום דבר הירך הזה שירך נס' בר נס' עלייש. ומתורה
לכארה אע"פ דקייל' דאיין דהראיה של האוש"ש צע"ש שם بلا רוטב דבר דרייך
שאנ'. אשר לפ"ז צא דהראיה של האוש"ש צע"ש שם אייר בצעון דבר חירפ'
זה ולעתם באינו דרייך עריבים לרוטב, ומוכחה לבארה והיש"ע לא ס' ל'
הילוק זה בין דבר תירך לשאינו הריך, נס' עלייש.

MESORAH

*A Torah Journal
Published by the
Kashruth Division of the
Union of Orthodox Jewish Congregations
of America
11 Broadway
New York, N.Y. 10004*

Mandell Ganchrow, M.D.
President

Shimon Kwestel
Chairman Kashruth Commission

David Fund
Vice Chairman

Rabbi Menachem Dov Genack
Rabbinic Administrator

Rabbi Emanuel Holzer

Julius Berman
Chairman Mesorah Commission

Rabbi Hershel Schachter
Rabbi Menachem Dov Genack
Editors

No. 17
January 2001